

מוזיקה בג'ינוס

תסריט מקורי מאת: מוטי ירדני

© כל הזכויות שמורות

1. חוץ. אמפיתיאטרון עתיק. לילה.

על רקע שמייים חשוכים, אלפי כוכבים נוצצים ברקיע, יושבים על מושבי אבן הערוכים בחצי גורן מאות מלאכים, זכרים ונקבות, בגילים שונים. כולם לבושים גלימות לבנות, והילה לבנה זוהרת מעל לראשיהם. המלאכים מפטטים בינם לבין עצמם בעירנות ובקולניות. מולם על הבמה המוגבהת ניצב שולחן עץ גדול וכבד, ובמרכזו יושב מלאך בכיר, ישיש בעל שיער וזקן לבנים, אף הוא לבוש גלימה לבנה. מעל ראשו יש שלוש הילות זוהרות. על השולחן יש ערימת דפים וחוברות, וכוס מיץ. הוא חובט מספר פעמים בכף ידו על השולחן.

המלאך הבכיר (בקוצר רוח)

אבקש את תשומת ליבכם, מלאכים מכובדים!

המילמול והרעש נחלשים ונעלמים בהדרגה, עד לדממה מוחלטת.

המלאך הבכיר

ובכן, התידרוך היום יוצא דופן, ולכן אבקש את הקשבתיכם המלאה.

הוא עושה הפסקה קצרה, וסוקר את המלאכים שלפניו.

המלאך הבכיר

בזמן האחרון התרבו מספר המשפטים בבתי הדין, וקיים לחץ עצום. כתוצאה מכך נוצר פיגור רציני בלוח הזמנים, והתורים למשפטים מתארכים יתר על המידה. הדבר הזה גרם לעומס יתר בבית הדין לערעורים, והוא בכבודו ובעצמו נאלץ לבזבז את זמנו היקר על שמיעת הערעורים האלה.

הוא עושה הפסקה קצרה ולוגם לגימה אחת מכוס המיץ.

המלאך הבכיר

יתר על כן, מזה כחמשת אלפים שנים שהוא יושב בבית הדין ושופט את ברואיו. נפשו יוצאת למעט מנוחה. הוא רוצה לצאת לחופשה קצרה, ולברוא אגב כך כמה צבירי גאלאקסיות חדשות...

מלאכית 1 (Off)

היא !

רחש ומילמול נשמע בקרב המלאכים, והם מתבוננים במלאכית שקטעה את דבריו. היא נראית כאשה ממוצעת, כבת 40. מספר שורות לפניו, מלאך 1, גבר כבן 40, מסתובב לעברה ומזעיף את פניו.

מלאך 1

הוא !

היא נועצת בו מבט זועם, ומושיטה את ידה הימנית כלפיו, בתוכחה.

מלאכית 1

מאיפה אתה יודע? ראית אותו?

מלאך 1

לא. אבל גם את לא ראית אותו!

המילמול הכללי גובר.

מלאך 2 (Off)

אף אחד לא ראה אותו מעולם...

מלאך 3 (Off)

אני אישית חושב שהוא בכלל לא קיים...

המלאך הבכיר מאבד את סבלנותו, וחובט מספר פעמים על שולחנו.

המלאך הבכיר

הפסיקו מייד! אני לא מעוניין לשמוע קריאות ביניים!

משתרר שקט, וכולם מתיישרים במושביהם וחוזרים להביט בו.

המלאך הבכיר

אני רק ניסיתי להסביר לכם את הרקע למשימה, ועכשיו אני ניגש לעצם העניין. אתם הולכים להגיש סיוע בקיצור התורים. כל אחד ואחד מכם יקבל בית דין זוטר וישפוט את כל המקרים הפשוטים.

הוא עושה הפסקה קצרה ומעיין ברשימות שלו, אשר על גבי דפי מחשב רציפים, המלאים בנתונים.

המלאך הבכיר

יש לי עוד נושא אחד על סדר היום... שני המלאכים שהיו בגהינום נאלצו לסיים בטרם עת את התורנות שלהם. קצת מביך להודות, שזה היה על רקע של סכסוך וריב שפרץ ביניהם... יש לקבוע בדחיפות שני מלאכים אחרים מתוך הקהל הזה כדי להחליף אותם.

הוא נושא את עיניו לעבר המלאכים.

המלאך הבכיר

לפני שאקבע באופן שרירותי, אני רוצה לשאול אם יש מתנדבים לקדנציה של תורנות בגהינום?

מלמול ורחש רב נשמע בקרב המלאכים. כל אחד מביט במבוכה רבה לעבר שכניו. בקצה האמפיתאטרון מורמת ידו של יעקב, מלאך כסוף שיער כבן 60. בקצה אחר של הקהל מורמת יד נוספת של שרה, מלאכית צעירה ויפהפיה כבת 30,

בעלת עינים כחולות ושיער ארוך וגולש, בצבע שחור. המלמול הכללי הולך ומתחזק בהדרגה, ועל פני המלאכים האחרים ניכר שהם נושמים לרווחה. אחדים מהם נאנחים אנחות קלה.

המלאך הבכיר

יפה, יפה. שימכם ומספרכם, בבקשה.

יעקב קם על רגליו.

יעקב

יעקב, 2255343.

המלאך הבכיר רושם משהו בניירותיו. שרה קמה ממקומה.

שרה

שרה, 5421288.

המלאך הבכיר ממשיך לרשום בניירותיו. הוא נושא עיניו לעבר השניים.

המלאך הבכיר

ובכן, שניכם משוחררים מהמשך התדרוך. אני מקווה שאתם תשתפו פעולה ותנהגו כמלאכים רציניים ואחראיים יותר מהצוות הקודם. אתם צריכים להתייצב בתחנת המעבר מחר בשבע בבוקר, לפי השעון המקומי.

יעקב ושרה מהנהנים בהסכמה, ומתחילים לצעוד בין המלאכים היושבים, כדי לצאת מן האמפיטאטרון.
FADE-OUT

2. חוץ. חלל חיצון. לילה.

מן החשכה נראים אלפי כוכבים זעירים, חלושים ומנצנצים. הם מתקרבים לאיטם, ומתבהרים מעט. המצלמה סורקת את כוכבי הגלאקסיה לאורכה, כאשר למרכז התמונה נגלה במלוא הדרו כדור הארץ, כחול, גדול, מסתובב באיטיות. צליל בס עמוק מלווה את סיבובו.

ה ע ר ה : ברצף הסצינות המצולמות בשחור/לבן, המסך מתחלק לשליש ולשני שלישים. הסצינות מוקרנות בחלק הכפול, בצד שמאל של המסך. בחלק הצר בצד ימין מופיעים כל כתוביות תחילת הסרט.

3. חוץ. חצר בית ספר. יום.

(צילום שחור/לבן)
בחצר בית ספר יסודי, מתקוטטות שתי קבוצות של עשרות ילדים בכל קבוצה. ילדים מכים ילדים, נושכים, בועטים, זורקים חול, בוץ ואבנים אחד על השני. בידי אחדים נראים אף מקלות.

4. חוץ. רחוב צדדי. יום.

(צילום שחור/לבן)
חבורת נערי רחוב בלבוש מרושל מקיפה נער זר, לבוש נאה, שעובר לתומו ברחוב, ותוקפים אותו באלימות רבה.

5. פנים. בנק. יום.

(צילום שחור/לבן)

ארבעה שודדים רעולי פנים שודדים את הבנק, תוך כדי הכאת לקוחות תמימים ופקידי בנק, וירי באויר.

6. חוץ. פארק גדול. יום.

(צילום שחור/לבן)

מאות אנשים ונשים מסוממים שורצים ומתגוללים בפינות הפארק. חלקם הגדול עלובי מראה ומעוררי חמלה.

7. חוץ. מדבר. יום.

(צילום שחור/לבן)

מאות פליטים שחורים מזי רעב במדבר צחיח, יושבים על האדמה בחוסר מעש. ילדים רבים בוכים, אלפי זבובים מטרידים את כולם.

8. חוץ. כפר. יום.

(צילום שחור/לבן)

כפר בקתות באזור אקלים טרופי, מוצף ע"י נהר שעלה על גדותיו. מאות אנשים נמלטים בבהלה, עם מעט מיטלטלים בידיהם, אחדים על גגות הבתים העלובים זועקים לעזרה.

9. חוץ. עיירה קטנה. יום.

(צילום שחור/לבן)

סופת הוריקן עושה שמות בעיירה, הנמצאת לייד הים. עצים ומכונות מתעופפים ברוח, המזח והספינות ניזוקים.

10. חוץ. הר געש. יום.

(צילום שחור/לבן)

התפרצות אדירה של הר געש, נהר של לבה רותחת גולש לעבר כפר סמוך.

11. חוץ. עיר. יום.

(צילום שחור/לבן)

רעידת אדמה מחריבה עיר שלמה. בנינים אדירים קורסים כמגדלי קלפים.

21. חוץ. מסילת ברזל. יום.

(צילום שחור/לבן)

התנגשות בין שתי רכבות. הקרונות מחוצים שוכבים לצד המסילה, מאות בני אדם מתרוצצים כחגבים ברעש, המולה וזעקות. אמבולסים עם סירנות שועטים למקום.

31. חוץ. אניה בלב ים. יום.

(צילום שחור/לבן)

אניה גדולה בלב ים נוטה על צידה לקראת טביעה. האנשים על הסיפון מתרוצצים וצורחים בהיסטריה. אחדים קופצים ביאוש לים.

41. חוץ. מסלול נמל תעופה. יום.

(צילום שחור/לבן)

מטוס נוסעים גדול מרוסק עולה באש ועשן רב. המולה של צוותי חירום והצלה מסביבו.

51. חוץ. ככר גדולה. יום.

(צילום שחור/לבן)

מהומות בין אלפי סטודנטים מצד אחד של המתרס לעומת מאות שוטרים עם אלות ומגינים מצד שני, מתנגשים ביניהם. במקומות אחדים עולה עשן של רימוני גז מדמיע. פצועים שכובים על הקרקע.

61. חוץ. רחוב. יום.

(צילום שחור/לבן)
מלחמת גרילה בין קבוצות מורדים לחיילים. ירי מנשק קל, מטולי רקטות, פיצוצי רימונים, סירנות של אמבולנסים ברקע.

71. חוץ. הר סלעי. יום.

(צילום שחור/לבן)
קרב בין שני צבאות סדירים. טנקים ונגמשים, כוחות רגלים ומסוקי קרב. קולות ירי ממקלעים, תותחים, פיצוצים. זעקות של פצועים.

81. חוץ. בסיס צבאי. יום.

(צילום שחור/לבן)
ענן עשן בצבע אפור ברקע, ועשרות חיילים לובשים מסכות נגד לוחמת גזים. חיילים אחדים מייללים בכאב.

91. חוץ. שטח פתוח. יום.

(צילום שחור/לבן)
פיצוץ גרעיני. פטריית העשן נישאת למרומים.
FADE-OUT
(סוף כתוביות פתיחת הסרט)

02. חוץ. רחוב ראשי. יום.

יעקב ושרה מתהלכים על מדרכה ברחוב גדול, הומה בעוברים ושבים. הם נראים חצי שקופים לעומת בני האדם המקומיים. גם ההילה מעל לראשיהם חצי שקופה. המקומיים חולפים ליד השניים מבלי לראותם או לשומעם. יעקב לבוש בחליפה כהה ועניבה, שרה לבושה חליפה אלגנטית נאה. השניים מסתכלים על העוברים והשבים, על הבתים וגורדי השחקים, על המכוניות החולפות ביעף בכביש הסמוך. יעקב מוציא מכיס פנימי מקטרת, ומתחיל לדחוס בה טבק. הוא נועץ את מבטו בשרה.

יעקב

איזו בושה עשה הצוות הקודם... אני מקווה שלשנינו זה לא יקרה...

שרה

אני בטוחה שנסתדר מצויין.

יעקב

זו הפעם הראשונה שאת בגהינום?

שרה

לא... כבר הייתי פה פעם אחת.

שרה בועטת באבן קטנה שנקרית בדרכה. יעקב חוזר ומסתכל קדימה, תוך כדי אנחה.

יעקב

אני כבר הייתי כאן פעמים רבות... אני כבר לא מסוגל לזכור כמה.

השניים חולפים לידי עני השוכב על המדרכה, בבגדים מרופטים, ומתחנן לנדבה מן העוברים והשבים.

יעקב

זה המקום הגרוע ביותר ביקום... אבל יש כאן משהו שמושך אותי כמו מגנט. בגללו אני מתנדב לעשות כאן תורנות לעיתים קרובות...

שרה נועצת בו מבט תמה. הוא מסיים את דחיסת הטבק ומוציא מצית מכיס אחר, ומדליק את המקטרת.

שרה

למען האמת, גם אני שונאת את המקום הזה. פרט לדבר אחד, שבגללו חזרתי לכאן...

השניים נעצרים ומסתכלים אחד על השניה. יעקב מוציא את המקטרת מפיו.

יעקב (בהרמת גבות)

מה זה הדבר הזה?

שרה

המוזיקה.

יעקב מתחיד, ומושיט לה את היד. השניים לוחצים ידיים בחייד.

יעקב

המוזיקה במקום הזה מהפנטת אותי.

שרה מבצעת סיבוב ריקוד מהיר על המקום. היא מקישה באצבעותיה ומנענעת את כתפיה בשובבות.

שרה

המוזיקה כאן מקסימה ונהדרת.

יעקב (בחיוך)

איזה סוג בדיוק של מוזיקה את אוהבת?

בחור מקומי כבן 30, בחליפה ועניבה, צועד עם תיק "ג'יימס בונד" מולה. היא קופצת מולו, ומתחילה לצעוד לאחור בצעדי ריקוד כאשר הוא משמש לה כעין בן זוג דמיוני. הוא אינו מבחין בה. לאחר כשני מטרים היא נעמדת. הוא חולף דרכה וממשיך לדרכו. היא חוזרת אל יעקב.

שרה

מוזיקה מודרנית, קצבית.

החיידך נעלם מפניו של יעקב, וארשת פניו משתנה לזעף ולשאת נפש. הוא מסב את פניו ממנה בהפגנתיות.

יעקב (רוטן)

איך אפשר בכלל לקרוא לזבל הזה מוזיקה?

שרה סופקת את כפיה בתמהון.

שרה

איזה סוג של מוזיקה אחרת יש בכלל?

יעקב נועץ בה מבט מלא רחמים.

יעקב

שמעת פעם על המושג 'מוזיקה קלאסית'?

שרה מעווה את פניה בתיעוב.

שרה

קלאסית? זה היה פעם... כבר אין דבר כזה.

יעקב מביט בשרה ביאוש, ומניד בראשו. הוא חוזר ושואף ממקטרתו, ולבסוף חוזר ופונה אליה.

יעקב

הקשיבי, גבירתי הצעירה. אני לא יודע אם יש טעם להשקיע בך, אבל
אנסה בכל זאת. המוזיקה הקלאסית זה הדבר הטוב היחיד שקיים כאן,
בגהינום. זו יצירת מופת, פרי רוחם וכשרונם של מחוננים וגאוני הדורות.
ועתה, התלווי נא אלי - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מן הרחוב.

12. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי
האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

22. פנים. חדר ניתוח. יום.

יעקב ושרה מופיעים בהתמוססות הפוכה להעלמותם, לייד דלת הכניסה של חדר ניתוח בבית חולים. על המיטה
במרכז החדר נמצא מנותח, וצוות רפואי עמל סביבו. המנתח הראשי נראה כבן 50.

יעקב

- - - את רואה את המנתח הזה? הוא נלחם על חייו של אדם אחר.
במקצועניות, במלוא האחריות והמסירות. טעות אחת שלו, תזוזה של
מילימטר אחד מיותר עם סכין המנתחים, תקפח את חייו של החולה,
השם ברופא את כל יהבו ומבטחו. המנתח הזה נשחק מהמתח והאחריות
הרבה הרובצת על כתפיו. ועכשיו - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מחדר הניתוח.

32. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

42. פנים. בית משפט. יום.

יעקב ושרה מופיעים בהתמוססות באולם בית משפט עם קהל רב, לייד דלת הכניסה. השופט, אדם כבן 70, מקשיב קשב רב לטיעוני התביעה.

יעקב

- - - הביטי בשופט הזה. הוא צריך לשפוט את הנאשם הזה, החשוד ברצח. הובאו בפניו שתי עדויות סותרות, והוא צריך להחליט מהי האמת. את מסוגלת להבין איזו התלבטות הוא עובר? הרי לא יעלה על הדעת, שישחרר לחופשי רוצח מסוכן, שעלול להמשיך ולסכן את הציבור. ועוד יותר גרוע מזה, חלילה לו מלשלוח אדם חף מפשע אל כסא הגרדום! את מבינה את גודל האחריות הרובצת על כתפיו? כל זאת ועוד - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מאולם בית המשפט.

52. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

62. פנים. תא טייס. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בתוך תא טייס של מטוס נוסעים גדול. שני טייסים מתכוננים לרגע ההמראה.

יעקב

- - - הביטי בבקשה בקברניט. זהו רגע ההמראה, הזמן המסוכן ביותר בטיסה. עשרות טונות של דלק עלולים להתלקח ולהפוך הכל למאכזלת אש. יש לו שברירי שניות להחלטות ולבצוע הפעולות הנדרשות. אסור לו לשגות במפסק אחד, או בשיקול דעת. הוא אחראי לשלומם של מאות נוסעים, כולל כמובן את שלומו שלו. את מסוגלת להבין איזו אחריות עצומה מוטלת עליו? אם כן, איך האנשים האלה מסוגלים לפי דעתך לעמוד במעמסה מבלי להשחק? אני אראה לך - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מתא הטייס.

72. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

82. פנים. אולם קונצרטים. לילה.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים באולם קונצרטים גדול, חשוך למחצה. האולם מלא וגדוש באנשים, הממתינים במושביהם למנצח ולתחילת הקונצרט. המנצח, השופט והקברניט יושבים בשלווה במושבים, רעיותיהם לצידם, ממתנים. פה ושם נשמעים שיעולים של לפני תחילת המופע.

יעקב

- - - המוזיקה הקלאסית עוזרת להם. זו לא 'סתם' מוזיקה. זה פאר
יצירת האדם. זה ביטוי אמנותי, הוצאה לפועל של מלחינים גאוניים,
אשר השכילו לבטא ולהביע באמצעות התווים את הבנת העולם, הרוע
והשלווה של האדם. הם מצליחים להעביר את האנשים מעולמם הגשמי,
רווי הקשיים, המתח והאחריות השוחקת לעולם הקסום של הרמוניית
צלילים. בזמן קצר ביותר אנשים אלה מקבלים מנה של בריאות אין קץ.
אנא ראי זאת במו עיניך.

המנצח עולה על הבמה, והקהל מקבל אותו במחאות כפיים סוערות. התזמורת מתחילה לנגן תחת שרביטו את
'טוקטה ופוגה' מאת באך. שלושת האישים נראים נהנים ומתמוגגים. יעקב עוצם למחצה את עיניו, מתמוגג. שרה
נראית מתענה וסובלת.
לאחר מספר דקות שרה מניחה ידיה על אוזניה ועוצמת את עיניה.

שרה

די! זה יותר מדי בשבילי!

יעקב מניד בראשו בצער. השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהאולם.

92. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי
האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

03. חוץ. רחוב. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים באותו רחוב בו טיילו בתחילה. שרה פוקחת את עיניה ומורידה את ידיה מהאוזניים.
היא מוודאת שהיא ברחוב, מניחה את ידה הימנית על החזה ונושמת לרווחה.

שרה

איזה סיט! זו לא מוזיקה. זה עינוי הגוף והנפש למי שזקוק באמת לקצת
מוזיקה. הדבר הזה ששמענו עכשיו היה מרדים כל צעיר נורמאלי! ואלה
שהיו נשאים במקרה ערים, היו בטח בורחים משם אחרי חמש דקות!

יעקב מסתכל בה בבזז מופנן, מסתובב ומפנה לה את צידו, וחוזר להתעסק עם מקטרתו. שרה בדילוג מהיר משנה את
מקומה וחוזרת ונעמדת מולו.

שרה

אתה לא מבין איך חי העולם המודרני, הדינאמי, התוסס. עכשיו אתה
תואיל בטובך להתלוות אלי - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהרחוב.

13. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי
האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

23. פנים. כיתה. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בתוך כיתת ילדים בגיל היסודי. המורה, כבת 25, נראית סחוטה ומותשת. הילדים מפטפטים בקולניות, מרעישים, אחדים זורקים גירים או מטוסי נייר. שני בנים בקצה הכיתה מתקוטטים. המורה מנסה לשווא להשליט סדר.

שרה

- - - אתה רואה אותה? כולה פקעת עצבים לאחר יום עבודה כזה. היא חייבת להעביר להם מהידע שלה, בתנאים קשים כאלה. אתה מסוגל להבין עד כמה היא מתוסכלת? באיזה מצב נפשי היא נמצאת? וראה נא - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהכיתה.

33. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

43. פנים. מחלקה פיזיותראפית. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בחדר טיפולים במחלקה פיזיותראפית בבית חולים. אחות צעירה כבת 30 מנסה לעודד נכה שיצליח לעמוד על רגליו.

שרה

- - - את האחות הזאת. אתה מכיר את אופי העבודה שלה, כפוי הטובה? כל היום היא רואה פצועים, נכים, חסרי גפיים, קשישים ותשושים שאינם מסוגלים לתפקד בעצמם. אתה יודע מהי ההרגשה שלה כשהיא נאלצת לנקות את ההפרשות שלהם? לזה אתה לא קורא שחיקה? הרי בסוף כל יום עבודה העצבים שלה מרוטים כהוגן! ותואיל בטובך להמשיך ולהתלוות אלי - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מחדר הטיפולים.

53. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

63. פנים. מטוס נוסעים. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בתא הנוסעים של מטוס נוסעים גדול. דיילת נאה כבת 30 נראית סחוטה. היא מקבלת תביעות מנוסעים רבים בו זמנית, לכל אחד דרישות משלו והיא מטורטרת הלוך ושוב, לא יודעת מה לעשות קודם.

שרה

- - - וראה את הדיילת הזאת. היא צריכה לספק בו זמנית את רצונותיהם ותביעותיהם של עשרות נוסעים מתרגשים, מעוצבנים, חששניים, מפונקים, מכל המינים והסוגים. אתה חושב שזה קל כל כך? היא הרי לא יודעת מה לעשות קודם! בסוף כל טיסה היא מותשת וסחוטה. ואתה יודע מה מציל אותה מבלייה מוקדמת? בוא אתי, ואראה לך בחפץ לב - - -

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהמטוס.

73. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

83. פנים. דיסקוטק. לילה.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בדיסקוטק חשוך ורחב ידיים. נורות צבעוניות מרצדות בקצב המוזיקה הקצבית והקולנית של השיר "צ'ירפי צ'ירפי צ'יפ-צ'יפ". עשרות רבות של זוגות נראים רוקדים בחופשיות, בהנאה, בפורקן מלא. בין הרוקדים ניתן להבחין בשלושת הנשים רוקדות עם בני זוגן, משולחבות ונהנות.

שרה

- - - זה הדבר שמחזיק אותן צעירות ורעננות. כאן הן מתפרקות לאחר יום עבודה שוחק ומתיש. תראה איך הן מתנועעות בהנאה גלוייה. משחררות כל שריר ועצב בגוף שלהן. פורקן מושלם. לא צריך מנצח, לא צריך תזמורת. לא צריך תווים שהמציאו גאוני הדור. כל מלחין צעיר ומוכשר, כל להקת קצב עם כמה כלי נגינה אלקטרוניים מספיקים בשביל זה, בשביל להחזיר אנשים קשי יום לצלם אנוש. ועכשיו, תקשיב לצלילים הנהדרים האלה ותהנה גם אתה.

שרה מתמוגגת מן המוזיקה הקצבית, ומתנועעת בחן ובקלילות, רוקדת קלות עם עצמה. יעקב נראה סובל מן המוזיקה הרעשנית. שרה מזעיפה את פניה, ונותנת לו מכה שובבה על עכוזו, כדי שיתנועע יחד אתה. יעקב מזעיף יותר את פניו ומפנה אליה את צידו בהפגנותיו. שרה ממשיכה להתענג ולרקוד על מקומה. לאחר כמה דקות הוא חוזר ופונה אליה, הבעת סבל על פניו.

יעקב

די! די! מספיק! אני לא מסוגל לסבול את זה יותר!

שרה מעווה את פניה באכזבה. השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהדיסקוטק.

93. חוץ. חלל חיצון. יום.

כדור הארץ נראה ממבט הלווין. שתי נקודות אור זעירות חולפות במהירות רבה במסלול מעגלי גדול במרומי האטמוספירה, משאירות אחריהן רשף אור דקיק, מלוות באיוושה קולית.

04. חוץ. רחוב. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים באותו רחוב בו טיילו. יעקב סופק את ידיו ומושך בכתפיו.

יעקב

אני לא מבין דבר אחד. את אמרת שיש שם מוזיקה? אני לא הצלחתי לשמוע בכלל מוזיקה. זו הייתה מוזיקה בכלל? היה שם רק רעש נורא ואיום, מחריש אוזניים, וכמה מילים טפשיות שלא הצלחתי להבין אותן. לא הצלחתי לשמוע קול של כלי מוזיקאלי אחד אמיתי... היה שם בכלל פסנתר? הצלחת לזהות שם כינור, נבל או צ'לו?

שרה מבטלת את דבריו בהינף יד מזלזל.

שרה

אתה מתכוון לכלי נגינה ישנים, של פעם. היום כבר אין כאלה. היום יש כלי נגינה אלקטרוניים, שהחליפו את הכלים המיושנים והנחותים בביצועים שלהם.

יעקב פורץ בצחוק מתגלגל.

יעקב

נחותים? אין לך מושג על מה את מדברת! שמעת פעם את הצליל המרטיט של להקת כינורות? זה הדבר היחידי שהגיע לכאן מגן עדן...

יעקב עושה הפסקה קצרה בדבריו, ומתעסק לרגע עם מקטרתו. בידיה של שרה מופיעים מראה קטנה ומברשת שיער, והיא מסרקת ומשפרת מעט את שיערה הגולש.

יעקב (בנימה רכה)

את צריכה להבין. את המוזיקה הקלאסית הלחינו מלחינים גאוניים, ומנגנים אותה נגנים מחוננים. הנגנים האלה מתאמנים שנים רבות על כלי הנגינה שלהם, שבנו אותם בעלי מקצוע אמנים וברוכי כשרון. אני חייב להראות לך כלי אחד כזה, ולהרחיב מעט את אופקייך ואת ההשכלה שלך הלוקים בחסר.

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהרחוב.

14. פנים. חנות של כינורות. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בחנות לכלי נגינה קלאסיים. בצד החנות יושבים על מושבי עץ פשוטים ארבעה נגנים ובידיהם כינורות, והם מכוונים את מיתרי הכלים שלהם.

יעקב

את יודעת מה זה סטראדיוואריוס? זהו היהלום שבכתר. עוד מעט תהיה לך הזדמנות נדירה לחוות את חווית חייד, ולהקשיב לגדול הכלים המוזיקאליים שנוצר אי פעם!

שרה מעווה את פניה בתיעוב. יעקב ושרה מתיישבים על כסאות פנויים לא הרחק מן הרביעיה. הנגנים מסיימים את הכיוון ומפיקים מספר צלילים לבדיקה. הצלילים אקרעיים, חסרי הרמוניקה.

שרה (בתקווה)

זהו? היה נפלא! אפשר ללכת?

יעקב נועץ בה מבט נזעם.

שרה (רוטנת)

איזה כלי מחורבן זה! הוא מסוגל לעשות עוד משהו חוץ מהיבבה מעוררת הרחמים הזאת?

יעקב מניף הצידה את ידו.

יעקב (בגערה)

שבי בסבלנות! קצת הדרת כבוד!

שרה מעווה את שפתיה, וכנעת. אחד הנגנים מסיים את החימום בכינורו, ומתחיל לנגן את "מעוף הדבורה" של רימסקי קורסקוב. לאחר זמן קצר מצטרפים אליו שלושת הנגנים עם כנורותיהם. שרה נראית משתעממת. בידה מופיע בקבוקון לכה לצפורנים, ומברשת זעירה, והיא צובעת את צפורניה באדישות. יעקב עוצם עיניו ומתמוגג מן המוזיקה. הנגנים ממשיכים בנגינה עד לסיום היצירה.

יעקב (בעיניים מאירות)

נו, מה את אומרת?

שרה מפנה את מבטה לתקרה ומגלגלת בעיניה.

שרה

על מה נענשתי? לזה אתה מעיז לקרוא 'כלי מוזיקאלי'? הרי זה עלבון לאינטליגנציה! כל כלי נגינה שאין לו תקע חשמלי בקצה שלו, צריך להוציא אל מחוץ לחוק! עכשו אני אראה לך מה זה כלי נגינה אמיתי, המילה האחרונה של הטכנולוגיה.

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהחנות.

24. פנים. חנות כלי נגינה. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בחנות גדולה לכלי נגינה מודרניים. משפחה הכוללת אבא, אמא ובת צעירה כבת 10 עומדים לייד מוכר, לבוש בחליפה ובעניבה, המסביר להם על סינטיסייזר מן הדגם המשוכלל ביותר.

שרה

אתה רואה את הדבר הזה? נא להכיר, זה הסינטיסייזר. גדול הכלים המוזיקאליים שהומצא אי פעם!

יעקב מגנח קלות. הוא מתאפק בקושי מלפרוץ בצחוק חסר רסן.

יעקב (בליגלוג)

למען האמת, הקופסה העלובה הזאת נראית לי כמו נסיון עלוב וכושל לחקות את הפסנתר.

שרה (בחיוך)

ובכן, הטה אוזן והקשב לפלאי הטכניקה.

המוכר מסיים את ההרצאה ומתחיל להדגים את פעולתו של הכלי. הוא מתחיל בקלידים הרגילים, ובהדרגה משלב מצבי פעולה שונים, פונקציות של ליווי, מקצבים, תכנות צלילים ושפע הפעלולים. המשפחה מוקסמת מן ההדגמה. יעקב נראה מסופק. הוא פונה אל שרה.

יעקב (ברוך)

כל אלה צלילים מלאכותיים. אין שום אפשרות לחקות את עומקו, הדרו ונישמתו של העוגב, הנבל או הכינור. כל זה אינו אלא אחיזת עיניים, או בעצם 'אחיזת אוזניים', ולא יותר.

שרה לא עונה, מחייכת, ומסמנת לו במבטה שיחזור להסתכל על המוכר. יעקב חוזר להביט בהדגמה. המוכר מדגים את האפשרות לתכנת כל סוג של צליל ולנגן באמצעותו. לדוגמה הוא מנפץ כוס זכוכית, ומייד לאחר מכן מתחיל לנגן עם הקלידים המשמיעים את קול הניפוף. בני המשפחה מתרשמים מאוד. האמא פונה אל המוכר.

אמא

אתה יכול להשמיע גם צליל של כינור?

המוכר (בחיוך)

גברתי, בסינטיסייזר הזה מתוכנתים מאות צלילים של כלים קלאסיים ומודרניים. אף אמן בעולם לא יוכל לזהות איזה מהכלים הוא האמיתי ואיזה הוא הסינטיסייזר. הנה לך, כינור לדוגמה.

המוכר לוחץ על אחד הלחצנים, ומתחיל לנגן ביד קלה את "מעוף הדבורה". קשה להבחין שהצליל מופק מכלי אלקטרוני. לאחר מספר שניות הוא ממשיך ללוות את עצמו במקצב תופים ואפקטים נוספים, ומסיים את היצירה בסגנון מודרני, קליל ונעים לאוזן. שרה נראית מתמוגגת. יעקב נראה סובל.

יעקב

את עושה לי גהינום אמיתי... מלחין היצירה הזאת היה מתהפך בקברו אם היה שומע את הזוועה הזאת! די. זה יותר מדי בשבילי. אני מתחיל להרגיש בחילה.

השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהחנות.

34. חוץ. רחוב. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים ברחוב בו טיילו. הם מתהלכים מספר שניות בדממה. יעקב חוזר להתעסק במקטרתו. שרה בוחנת את גבותיה בעזרת מראה זעירה. המראה נעלמת לה מהיד.

שרה

אז מה עושים?

יעקב (ממלמל)

אסור לנו להתפצל מעבר למספר רגעים סבירים... התקנות קובעות שאנחנו חייבים להשאר תמיד ביחד...

שרה בועטת באבן קטנה.

שרה (מקוננת)

איזה תקנות דרקוניות! מי בכלל המציא אותן? אולי...

יעקב נעצר ולוטש בה מבט בוחן.

יעקב

אולי מה?

שרה

אולי... בכל זאת... כבר מזמן לא נערכה ביקורת פתע בגהינום. אולי אתה תלך לשמוע את השעמום שלך ואני אלך לשמוע את המוזיקה שלי?

יעקב מביט למרומים ולצדדים בחשש, כאילו משהו עלול היה לשמוע את תוכניתה. לבסוף הוא מניד בראשו לשלילה בנחרצות.

יעקב

שכחי מזה! ראשית, תמיד יש ביקורות סמויות. ושנית, אני לא מוכן להפר את התקנות ולהסתכן שלא ירשו לי לחזור לכאן יותר. רק יהיה עלי לודא, שכן זוגי יהיה פחות נבער מדעת ממך, מיושב בדעתו ומבין משהו במוזיקה אמיתית, לכל הרוחות!

ביד של שרה מופיעה פצירה זעירה לצפורניים, והיא פוצרת באדישות צפורן.

שרה

חשבתי שכבר סיכמנו את הנושא הזה, כלומר שאתה לא מבין כלום במוזיקה. הרי אני יכולה בקלות להוכיח לך את זה.

יעקב פורץ בצחוק רם.

יעקב

להוכיח? הדבר מתחיל לשעשע את רוחי. ובכן, איך את מסוגלת להוכיח דבר כל כך מופרך ואווילי מעצם טבעו?

הפצירה נעלמת מידה של שרה. היא מתבוננת על סביבותיה, ומצביעה על העוברים והשבים.

שרה

הנה. שאל את כל אלה! אחד אחרי השני יגידו לך מה דעתם, ואתה תאלץ לבלוע את ההילה שלך!

יעקב מתהרהר לרגע, ומסתכל על העוברים והשבים. הוא חוזר ופונה לשרה.

יעקב

את יודעת מה? אני מקבל את האתגר! הבריות הללו, נידוני הגהינום, יחליטו ויפסקו איזו מוזיקה עדיפה ונעלה בעיניהם!

שרה משפשפת בהנאה את ידיה, ועיניה בורקות.

שרה

אילו דיבורים! חששתי שתיכנע ותקפל את הזנב בבושת פנים, ותתחנן שארד מהרעיון הזה. עכשיו נראה לי שנגזר עליך לנחול כשלון מחפיר...

יעקב

לו הייתה רק מעט בינה בקודקודך, היית מכירה את הפתגם 'אל יתהלל מלאך כמפתח'. הרי כל מי שישמע את דבריך - יצחק. הסיכויים שדבריך הנלוזים יתגשמו קטנים מהסיכויים שגן העדן יפגש עם הגהינום... אם רב המלאכים היה שומע את הדברים שלך, היה בוודאי מצווה לכלוא אותך בצינוק!

בידי שרה מופיע משחק אלקטרוני זעיר, והיא לוחצת על הלחצנים שלו ומשחקת כמו ילדה קטנה. זמזומים וצפצופים אלקטרוניים בוקעים מן הצעצוע.

שרה (באדישות)

אל תנסה להתחמק מהנושא! בוא נחזור לפרטי המשאל!

יעקב נוטל שאיפה עמוקה מן המקטרת ופולט ענן עשן סמיך.

יעקב

בבקשה. מה את מציעה בדיוק?

המשחק האלקטרוני נעלם מידיה. היא מגרדת בראשה ומהרהרת.

שרה

הרי כולם כאן אוהבים רק את המוזיקה המודרנית. איך אתה מתכוון לשכנע בכלל מישהו שיתמוך בדיעה המיושנת שלך?

יעקב

אולי תפסיקי לדאוג לי, ותתחילי לדאוג לעצמך? אני לא חושב שתצליחי למצוא אפילו אדם אחד המיושב בדעתו, שיתמוך בגירסה הילדותית שלך!

בידי שרה מופיעה לחמניה עם נקניקיה, והיא נועצת בה את שיניה ונוגסת נגיסה הגונה.

שרה (בפה מלא)

אם ככה, נערוך תחרות בין שנינו.

יעקב מושך בכתפיו, ומוציא את המקטרת מפיו.

יעקב

תחרות? שיהיה. מה יהיה טיבה של התחרות הזאת?

הלחמניה נעלמת לשרה מהיד, ובמקומה מופיעה ממחטת נייר. היא מנקה את פיה.

שרה

ראשית, נבחר מקום מתאים. אחרי כן כל אחד מאתנו יביא למקום הזה את האנשים המייצגים את הצד שלו. הבריות יתחרו ביניהם.

יעקב (מקמט גבותיו)

ואיך נדע שניצחתי?

שרה

נצחון בין שנינו יהיה בהתאם לנצחון הבריות בינם לבין עצמם. קבוצה אחת שתצליח לשכנע את השניה באיכות הסגנון שלה, תחשב כמנצחת.

אבל זכור! בלי התערבות שלנו! ולאותו סגנון, כלומר ברור כשמש שיהיה זה הסגנון המודרני, נקשיב שנינו במשך כל תקופת התורות שלנו במקום הזה.

יעקב מתיישב על ספסל ציבורי סמוך, ומשלב רגליים. שרה מתיישבת לידו.

יעקב

טוב מאוד! אני רק לא מצליח להבין איך תוכלי להחזיק מעמד בקונצרטים במשך כל תקופת שהותינו בגהינום. נראה לי שיהיה לך גהינום אמיתי!

בידי שרה מופיעה מנת גלידה מהודרת, והיא מתחילה ללקק בהנאה.

שרה

סוף סוף קצת פעילות! חבל על הזמן, בוא נמצא מקום מתאים לתחרות!

יעקב

יש לי רק תוספת אחת על התנאים שהצעת. אני רוצה לבחור את הזמן. היות והמדובר בשני סגנונות שונים, ששלטו בתקופות שונות, נבצע את התחרות שלנו כשכל אחד בוחר את הצוות שלו מתקופת הזמן שמתאימה לו.

הגלידה נעלמת מידה של שרה, ומופיעה חוברת אופנה איכותית ויוקרתית. היא מעלעלת בתמונות.

שרה

מקובל עלי. מצידי אתה יכול להביא לתחרות אפילו את הנגנים שניגנו בפני שלמה המלך.

יעקב

כדי להוסיף נופך של איכות ובידור, נשלב במוזיקה גם ריקודים מתאימים.

החוברת נעלמת מן היד של שרה. בידה מופיעה סיכת שיער נאה, והיא אוספת את שיערה הגולש ומשבצת בתוכו את הסיכה.

שרה

כמובן. לא עלה על דעתי אחרת.

יעקב קם מהספסל, ומחליק מעט את חליפתו, מיישר אותה ואת העניבה.

יעקב

ובכן, אני מכיר מקום מתאים לתחרות הזאת. הואילי בטובך להצטרף אלי, אנחנו חוזרים בערך מאה שנים לאחור בזמן, לאוסטריה.

שרה קמה ונעמדת לידו. השניים מתמוססים, נמוגים ונעלמים מהרחוב.

44. חוץ. שפת אגם. יום.

יעקב ושרה מתמוססים ומופיעים בשטח פתוח רחב ידיים, כולו ירוק מדשא אינסופי. לא הרחק מהם אגם גדול יפהפה, על גדתו עצים, שיחים ופרחים רבים, משובבי נפש. ברקע הרחוק הרים גבוהים. אוירה פסטורלית, שלווה, ציוץ ציפורי שיר נשמע מרחוק. אין איש בסביבה.

שרה סוקרת את סביבותיה, מתרשמת מאוד. יעקב מביט בה ובנוף, לחילופין. כאשר היא מסתובבת לאחור, לכיוון הנגדי לאגם, נגלה לעיניה ארמון-טירה עתיק, גדול, מרהיב ביופיו, כמה עשרות מטרים מהם. שרה מהנהנת בראשה.

שרה

נראה טוב. מהו המקום הזה?

יעקב

במקום הזה הייתי הרבה פעמים. בתוך הארמון הזה יש אולם נהדר, שבו ראיתי נשפי ריקודים מרהיבים ביופיים ושמעתי את המוזיקה המקסימה ביותר. לדעתי, זהו המקום המתאים לערוך בו את התחרות שלנו.

שרה מהנהנת בראשה, והשניים מתחילים לפסוע לכיוון הכניסה.

54. פנים. אולם הנשפים. יום.

יעקב ושרה מופיעים בפתח אולם הנשפים בסגנון הבארוק. האולם ענק. יש בו ארבעה עמודים עגולים, מעוטרי קישוטים. על הקירות יש וילונות צבעוניים ואמנותיים, משולבים בתמונות קיר גדולות בסגנון הרנסאנס. מהתקרה משתלשלים שנדלירים קריסטאליים. הרצפה ססגונית ומהודרת. בצד אחד של האולם יש משטח מוגבה מעט, המתאים לאכלס תזמורת ממוצעת. שרה סוקרת ביסודיות את המקום. לאחר מספר שניות היא עוצמת את עיניה. דמותו של האולם הריק מטשטשת ומתערפלת לזמן קצר, האולם רועד קלות וחוזר לקדמותו, כאשר עשרות רבות של בחורים ובחורות צעירים מופיעים בו, עומדים בצידי האולם ומקיפים את כולו. במרכז ניצבים כעשרה זוגות של רקדנים מבוגרים, לבושים בבגדים מיושנים ולא אופנתיים, ורוקדים לצלילי כינורות וציילו ריקוד מונוטוני משעמם, חסר חן. הצעירים מן הצד נראים משועשעים, מצחקקים ולועגים לרוקדים. הרוקדים במרכז נבוכים מאוד, המוזיקה נחלשת, והצחקקים והלעג גוברים. מקרב הצעירים בוקעים קריאות מכל עבר.

קול א'

עוד לא ראיתי אנשים שרוקדים תוך כדי שינה...

קול ב'

כבר עברתם את הגיל בשביל לרקוד...

קול ג'

אולי תלכו לרקוד במקום אחר?

המוזיקה נפסקת, וקומץ הרקדנים מפסיקים לרקוד, נבוכים מאוד. הם מתחילים לסגת לכיוון היציאה, תוך כדי צחוקי בוז של הצעירים. המבוגרים מחישים את צעדיהם ונמלטים מן האולם. האולם מיטשטש ומתערפל, רועד קלות וחוזר לקדמותו, ריק. שרה פוקחת את עיניה.

שרה

סיכמנו על המקום.

יעקב שבע רצון, ושואף שאיפה ממקטרתו. הוא סוקר את האולם, ועוצם את עיניו. דמותו של האולם הריק מטשטשת ומתערפלת לזמן קצר, האולם רועד קלות וחוזר לקדמותו, כאשר עשרות רבות של רקדנים ורקדניות צעירים הלבושים בבגדים נאים, בסגנון התקופה הרומנטית, עומדים בסמוך לקירות וצופים בכעשרה זוגות של רקדנים צעירים, לבושים ברישול ובאופנת הפאנק, ורוקדים בחוסר חן, בתנועות מטופשות של ידיים ורגליים הנזרקות לצדדים, לקול מוזיקת רוק כבד רעשנית חסרת חן והרמוניה. הצופים מגחכים ומצחקקים על

הריקוד. הרוקדים נבוכים, והמוזיקה נחלשת בהדרגה ככל שקריאות הלעג והבוז מן הצדדים גוברים. מתחילים להשמע קריאות ביניים.

קול א'

בסדר, בסדר, הבנו את הרעיון...

קול ב'

לא יכולתם למצוא ריקוד יותר מגעיל מזה?

קול ג'

תמשיכו, תמשיכו, אנחנו כבר נלך למקום אחר...

המוזיקה נפסקת, וקומץ הרקדנים מפסיקים לרקוד, נבוכים מאוד. הם מתחילים לסגת לכיוון היציאה, תוך כדי צחוקי בוז מן הצדדים. הרוקדים מחישים את צעדיהם ונמלטים מן האולם. האולם מיטשטש ומתערפל, רועד קלות וחוזר לקדמותו, ריק. יעקב חוזר ופוקח את עיניו.

יעקב

מצויין. תחזירי לגייס את הצוות שלך.

שרה

ומה עם הצוות שלך?

בצד האולם, במקום ממנו ניתן לראות היטב את כל השטח, מופיעים שני כסאות עץ מרופדים, מקושטים ומעוטרים. יעקב ניגש ומתיישב על אחד מהם. שרה הולכת בעקבותיו, מתקרבת לכסא שלה.

יעקב

הוא כבר כאן. אני לא משנה צוות מוכשר ומוצלח כל כך.

באולם מופיעים בבת אחת אנשים רבים: על משטח התזמורת מופיעים כ-40 נגנים עם מנצח. על רחבת הריקודים מופיעים כ-60 רקדנים ורקדניות, לבושים במיטב האופנה הויקטוריאנית. הנשים בבגדים לבנים, בעלי מחשופים נדיבים וטליה מהודקת ולוחצת. התזמורת מנגנת מוזיקה שקטה ושלווה, והרקדנים רוקדים מנואט איטי בזוגות.

יעקב

אני אשאר כאן. את יכולה ללכת ולהביא את האנשים שלך.

יעקב נועץ את מקטרתו בפיו. שרה מתבוננת המומה ברוקדים.

שרה

תראה את הרקדניות המסכנות האלה! תראה איזה שמלות הדוקות ולוחצות יש להן... הן בקושי מסוגלות לנשום! אני חושבת שהן עומדות להתעלף בכל רגע...

יעקב לא עונה, ומסמן לה בידו לשתוק. היא ממשיכה להביט בריקוד ומנידה בראשה לשלילה.

שרה

אני מצטערת מאוד. אני מלאכית הגונה וישרה, אבל בתחרות הזאת יש לי הרגשה של נוכלת. אם אלה האנשים שלך, אני משוכנעת ללא ספק שאוכל לנצח את הצוות העלוב הזה אפילו אם אציב מולם עדר של צבי ענק מנומנים מאיי הגאלאפאגוס. הם לבטח ירקדו בקלילות ובזריזות מהרקדנים האלה!

יעקב מאבד את סבלנותו. הוא מוציא בכעס את המקטרת מפיו, ופונה אליה.

יעקב (בכעס)

תסלחי לי, אבל אני חושב שאני נאלץ להכריז מייד על נצחון טכני, מכיון שאת לא מסוגלת להביא לכאן ולהציג בפני את הצוות האמור לייצג את הצד שלך!

שרה (בהתרסה, מניפה יד)

אל תזדרז כל כך! אני עוד מעט מגיעה עם האנשים שלי!

שרה מתמוססת, נמוגה ונעלמת מהאולם. יעקב ממשיך לצפות בהנאה רבה במנואט עד לסופו.

64. חוץ. חלל חיצון. לילה.

מבט חשוך מעל עיר גדולה מוארת באלפי אורות צבעוניים. נקודת אור חולפת ביעף, בשריקה, משמאל לימין, משאירה מאחור שובל אור דק שנעלם לאיטו.

74. פנים. דיסקוטק. לילה.

שרה מתמוססת ומופיעה בדיסקוטק. היא צופה זמן מה בריקוד דיסקו סוער, ומהנהנת בראשה. קבוצה של כעשרים רקדנים ורקדניות נעלמת מהאולם. שרה מתמוססת, נמוגה ונעלמת אף היא.

84. חוץ. חלל חיצון. לילה.

מבט חשוך מעל עיר גדולה מוארת באלפי אורות צבעוניים. נקודת אור חולפת ביעף, בשריקה, מימין לשמאל, משאירה מאחור שובל אור דק שנעלם לאיטו.

94. פנים. בי"ס למחול. לילה.

שרה מתמוססת ומופיעה בכיתת ריקוד של בית ספר לאומנויות מחול. כמה עשרות רקדנים לומדים את ריקוד ה'רומבה'. היא צופה זמן מה, ומהנהנת בראשה. קבוצה של כעשרים רקדנים ורקדניות נעלמים מהאולם. שרה מתמוססת, נמוגה ונעלמת אף היא.

05. חוץ. חלל חיצון. לילה.

מבט חשוך מעל עיר גדולה מוארת באלפי אורות צבעוניים. נקודת אור חולפת ביעף, בשריקה, באלכסון, משאירה מאחור שובל אור דק שנעלם לאיטו.

15. פנים. סטודיו. לילה.

שרה מתמוססת ומופיעה באולפן הקלטות של להקת קצב קטנה, הכוללת ארבעה נגנים, העסוקים בחזרות אחרונות לקראת ההקלטה. היא מקשיבה זמן מה ומהנהנת מראשה. כל הארבעה נעלמים, כולל ציודם, סינטיסייזר, מערכת התופים, גיטרה חשמלית וגיטרה באס. שרה מתמוססת, נמוגה ונעלמת אף היא.

25. חוץ. חלל חיצון. לילה.

מבט חשוך מעל עיר גדולה מוארת באלפי אורות צבעוניים. נקודת אור חולפת ביעף, בשריקה, באלכסון הפוך, משאירה מאחורה שובל אור דק שנעלם לאיטו.

35. חוץ. רחוב. לילה.

שרה מתמוססת ומופיעה בקרן רחוב, לייד קבוצת רקדנים שחורים. על הרצפה יש כמה קרטונים גדולים, וקבוצה של רקדנים ורקדנים ריקודי 'ברייקדאנס' סוער, לצלילי טייפ קסטות גדול העומד בצד. קהל של עוברים ושבים עומד וצופה בהם מן הצד, בהתפעלות. שרה צופה זמן מה ברוקדים, ומהנהנת בראשה. קבוצה של כעשרים רקדנים ורקדניות נעלמת עם הטייפ. שרה מביטה אל אחת החנויות, ודמותה משתקפת מבעד לחלון הראווה.

שרה (לעצמה)

הגיע הזמן להחליף בגדים.

שרה נשארת על עומדה, והבגדים שלה משתנים על גופה. החליפה האלגנטית נעלמת ובגד ריקוד מודרני מחליף אותה. הבגד צמוד בעל מחשוף נדיב, ומבליט גוף חטוב. בידה מופיע סרט גמיש, והיא כורכת אותו סביב מצחה. סיכת ראשה נעלמת. שיערה הארוך גולש על כתפיה ומאחורי גבה. היא מהנהנת בראשה, מתמוססת ונמוגה מהרחוב.

45. פנים. אולם הנשפים. יום.

הרוקדים סיימו את הריקוד, ומפטפטים בקלילות תוך כדי הכנות לריקוד הבא. גם הנגנים מחליפים תווים. שרה מתמוססת ומופיעה באולם, לייד יעקב. היא מתיישבת על הכסא הפנוי שלצידו, ומשלבת רגליים. הוא מביט בלבושה החדש, סוקר אותה ולבסוף חוזר ומפנה את מבטו לעבר מרכז האולם.

יעקב (בקול מלגלג)

נכנעת?

שרה לוטשת בו מבט מלא בוז, ולא עונה. היא חוזרת ומפנה מבטה למרכז האולם. בצד האולם מופיעים בבת אחת כ-60 איש, לבושים בלבוש מוזר. פאניקה כללית משתררת באולם. רק יעקב ושרה שלווים, רגליים וידים משולבות. כל הרקדנים המקומיים נסוגים בבהלה לצד של התזמורת, ומצטופפים שם באימה. גם הזרים שהופיעו באולם נבוכים ומבוהלים לא פחות מהמקומיים. הם כוללים רקדנים ורקדניות, שחורים ולבנים, מיוזעים, רובם בבגדי ריקוד מודרניים. הבחורות לבושות בגדי גוף צמודים. הזרים מתגודדים באזור של הסינטיסייזר והתופים, בצד המנוגד לבמת התזמורת. כל מחנה מתבונן בחשש ובסקרנות במחנה האחר. הקולות וההמולה שוככים לאיטם, עד שמשתררת דממה באולם. לירוי, רקדן 'ברייקדאנס' שחור כבן 30, מתכופף ומרים את הטייפ הגדול המונח לידו, ושם אותו בצד, לייד הקיר. הוא מזדקף, ופונה אל חברו לריקוד, פופאי, אף הוא שחור כבן 30.

לירוי

הי, בן אדם, איך הגענו לפה? איפה אנחנו בכלל?

פופאי מושך בכתפיו ומניף ידיו לצדדים.

פופאי

מאיפה אני יודע, בן אדם, ומה אלה עושים כאן?

לירוי מתחיל להתקדם ולהתקרב לאזור המקומיים. מקבוצת המקומיים נראית בולטת ג'וזפין, הבלרינה של המקומיים, צעירה יפהפיה כבת 25, בעלת עיניים ירוקות ושיער בלונדיני, אסוף בקוקו. הטליה שלה צרה להפליא, והמחשוף ההדוק שלה מבליט חזה שופע. לובשת בגדי ריקוד מהתקופה הויקטוריאנית. היא מפלסת דרכה בקרב בני קבוצתה ומתייצבת ראשונה. לירוי סוקר אותה מכף רגלה ועד קודקודה.

לירוי

אלה בכלל נראים לי אנשים מלפני מאה שנה, מתקופת נפוליון.

פופאי

איזה נפוליון! נפוליון חי לפני אלף שנים בערך.

בובי, רקדן לבן מהמבקרים, כבן 35, שער שחור קצר ועיניים בהירות, מתקרב אל לירוי.

בובי

מאיפה אתם?

לירוי

הארלם, בן אדם. רחוב 128 פינת השדרה השלישית. ניצענו את התחת שלנו על המדרכה, פתאום - הופ! אנחנו פה. מה אתכם?

בובי מהרהר מעט, מסתכל לאחור וחוזר להסתכל על לירוי.

בובי

אנחנו מלוס אנג'לס... רקדנו בדיסקוטק ופתאום הגענו לכאן, ביחד אתכם... נראה לי שאנחנו בכלל לא באמריקה...

המבקרים מסתכלים על עצמם, כל אחד בוחן את השני. המקומיים עדיין מכונסים בצפיפות, עוקבים אחר המתרחש ומנסים להבין משהו מהשיחה של הזרים. ג'וי, נגן הסינטיסייזר, כבן 40, קם מכסאו ומתקרב אל לירוי ובובי.

ג'וי

אם אני לא חולם, אז נראה לי כאילו דילגנו אחורה במכונת זמן...

בובי

ונחתנו בארץ אחרת, יתכן באירופה...

פופאי מתקרב אל השלושה. הוא מצחקק ומנענע את עכוזו ואת ידיו לצדדים.

פופאי

היי, הביאו אותנו לכאן כדי לראות את בטהובן!

לירוי

לא, בן אדם. הביאו אותנו לכאן כדי שבטהובן שלך יראה אותנו!

לירוי מושיט את שתי כפותיו קדימה, ופופאי מכה עליהם עם שתי כפותיו מלמעלה. השניים ממשיכים לבצע סדרה קצרה של מכות קלילות על כפות הידים תוך הטיות גוף מתואמות. בסיום, לירוי פונה לעבר ג'וזפין ומתקרב אליה. היא אוזרת אומץ ולא נסוגה לאחור. היא פוكرת את אצבעותיה במתח.

ג'וזפין

מאיפה אתה?

לירוי

מהארלם, גברת.

לירוי מושיט לה את שתי ידיו קדימה, כדרך שעשה לידידו פופאי. היא נרתעת צעד אחד לאחור בבהלה.

(לירוי)נעלב)

היי, גברת, אין לך מה לפחד ממני. אני יכול להבטיח לך שהארלם היום יותר בטוחה מושינגטון D.C!

גיו מתקרב אל השניים.

גיו

אנחנו מארצות הברית של אמריקה. אשמח מאוד אם תגידי לנו מאיפה אתם.

גיוזפין נועצת בו מבט חשדני.

גיוזפין

אתה רוצה להגידי לי שאתה לא יודע איפה אתה נמצא עכשיו?

גיו לוטש בה מבט קצרצר, ומשפיל מעט את עיניו.

גיו

זה המצב בדיוק... אני לא יודע איפה אנחנו וגם מה התאריך היום...

גיוזפין

ואיך אתה מסביר את הדבר הזה?

גיו חוזר ונושא את מבטו.

גיו

אין לי מושג איך להסביר את זה. העובדה היא שאנחנו כאן. אני יכול לשאול אותה שאלה בדיוק את הקבוצה שלך. אנחנו לא יודעים מאיפה אתם הופעתם. אנחנו חיים במאה העשרים, השנה עכשיו 1993. איך אתם הגעתם לעולם שלנו? אתם נראים לנו מהמאה הקודמת...

גיוזפין (בנחרצות)

אתה חולה, או הוזה! אתם הגעתם לאולם הזה באמצע החזרות לקראת הנשף המלכותי. איך אתה מעז לטעון שאנחנו הגענו לעולם שלכם? ובכלל, איך אפשר לעבור מעולם לעולם? נדמה לי שיש לכולכם בעיה רפואית וצריך לשלוח את כולכם לטיפול אצל זיגמונד פרויד!

דניאל (Off)

פרויד? אם ככה, אנחנו כנראה באוסטריה...

לירוי, פופאי, בובי וג'ו מפנים מבטם לאחור. דניאל, אחד מן הרקדנים מבית הספר למחול, כבן 30, מתקרב אל הקבוצה.

ג'ו

אתה גם יודע בערך מתי הוא חי?

דניאל

אני יודע בדיוק. הוא נולד ב- 1856 ומת ב- 1939.

ג'וזפין נרתעת מעט לאחור בבהלה.

ג'וזפין (מזדעקת)

על מה אתה מדבר? עכשיו 1893, והוא חי וקיים! אתם כולכם מטורפים!
מה אתם עושים בכלל במקום הזה?

פופאי

היי, גברת, הפסיקי לצעוק. אני יכול לצעוק יותר חזק!

לירוי (בקול שלו)

אני אגיד לך מה אנחנו עושים פה. באנו ללמד אתכם לרקוד ולנגן...

ג'וזפין מסתובבת לאחור, לעבר קבוצתה, ופורצת בצחוק.

ג'וזפין

שמעתם את המטורף הזה? הם ילמדו אותנו לרקוד ולנגן...

אל החבורה מתקרבת מריה, רקדנית יפה כבת 25, בעלת שיער שנתי מסודר בתשוקת מהודרת, ועיניים שחורות. תלבושתה דומה לתלבושת ג'וזפין.

מריה

שמע, אדוני, אנחנו להקת הבאלט המלכותית המפורסמת ביותר באירופה. אף אחד לא יכול ללמד אותנו לרקוד. ומלבד זה, התזמורת הזאת היא הטובה ביותר בכל היבשת!

יעקב מפנה את מבטו לעבר שרה בחיך נצחון. היא מתעלמת ממנו, ומבטה נשאר אטום. לירוי מתקרב אל המקומיים ובוחר אותם מקרוב. הם עומדים בדממה וממתינים שיסיים את סקירתו. הוא חוזר ופונה אל ג'וזפין.

לירוי

את יודעת מה? את מתחילה למצוא חן בעיני. אני חושב שאני אישית אלמד אותך איך להזיז את העצמות שלך כמו שצריך. והחברים שלי האלה ילמדו את התזמורת המשעממת שלכם מהי מוזיקה. אין לאף אחד מכם מושג מה זאת מוזיקה אמיתית. ואם תתנהגו בסדר ותהיו שקטים,

נלמד אתכם קצת רוקנ'רול, דיסקו וברייקדאנס. ואני מבטיח לך אישית ששנינו נרקוד ביחד 'לאמבאדא'.

שרה נועצת ביעקב מבט מחייד, והוא מחזיר לה מבט חמוץ כלימון. ג'וזפין מתקרבת ללירוי.

ג'וזפין

אתה מדבר אל הבלרינה של הלחקה הטובה ביבשת. אתה חצוף מאוד. לו הייתי גבר, הייתי סוטר לך על פניך!

לירוי

זה היה מעשה מאוד טפשי מצידי, גברת. מלבד זה שאני רקדן הברייקדאנס הטוב ביותר בהארלם, יש לי גם חגורה שחורה בקאראטה, סגנון 'קיוקושינקאי'!

ג'וזפין מתרחקת ממנו מעט, ומתחילה להקיף את הרביעיה. הם עוקבים אחריה במבטיהם.

ג'וזפין

לא מעניין אותי צבע החגורה שלך ולא הלבוש שלך. גם ככה אתה נראה כמו אחד שנמלט מבית האסורים. ומלבד זה, גם השמות האויליים שלך לא אומרים לי שום דבר. אני לא יודעת מה זה 'הארלם', או 'קאראטה קיוקו' מה שלא יהיה, ומה זה 'ברייקדאנס' או 'לאמבאדה'. אני יודעת מה זה הואלסים של שטראוס, מה זה 'אגם הברבורים' של צ'ייקובסקי, וזה בדיוק הריקוד שהתכוונו לרקוד כאשר הופעתם כאן והרסתם לנו את החזרה שלנו. וחוץ מזה, אתה וכל החברים שלך לא נראים לי כמי שיודעים בכלל מה זה מוזיקה או ריקוד. רק פה גדול יש לכם!

ג'וזפין מסיימת את ההקפה, וחוזרת לקבוצתה. מלמול של הסכמה לדבריה נשמע בקרב המקומיים.

רקדן אלמוני (Off)

אני פותח קופת הימורים! מישהו שם איזה הימור בצד? אני מתחיל עם שלוש לאחד שהבלרינה עם הפה הגדול נשכבת על הרצפה אחרי הריקוד הראשון שלנו...

ג'וזפין חוזרת לתוך קבוצתה, מתקרבת למנצח, ואוספת איתה את מריה ועוד מספר רקדנים ורקדניות מאנשיה. הם עורכים התייעצות קצרה בלחש. המבקרים נועצים בהם מבטים סקרניים. מדי פעם אחד מן המתיעצים מזדקף ומגניב הצצה חטופה לעבר המבקרים. סבלנותו של לירוי פוקעת. הוא פונה אל ג'ו.

לירוי

שים איזה קצב, בן אדם, לפני שאני נרדם. אני מתייבש פה כבר חצי שעה עם הקדמונים האלה.

ג'ו מתחיל לחזור אל הסינטיסייזר שלו.

ג'ו

עוד לא חיברתי את הסינטיסייזר לחשמל...

ג'ו מגיע אל הכלי, ולוקח את הכבל החשמלי. הוא מתחיל לחפש שקע מתאים, ולא מוצא.

ג'ו (קורא בקול)

היי, לעזאזל! אין כאן שקע חשמלי!

יעקב מסתכל על שרה, והיא מושכת בכתפיה במבוכה. היא עוצמת את עיניה ונשמע 'קליק' חרישי.

55. חוץ. גדת האגם. יום.

על גדת האגם, בין השיחים והפרחים, שוכבים על שמיכה רקומה בחור ובחורה, כבני עשרים, ומתנים אהבים. מספר מטרים מהם, בתוך קבוצת שיחים עבותה, מופיע גנרטור בגודל טרקטור בינוני, מופעל ומרעיש עולמות. שני האוהבים מזדקפים בבעתה, קמים ונמלטים מהמקום. מן הגנרטור מתמשך כבל חשמלי היישר לארמון, לאולם הריקודים.

65. פנים. אולם הנשפים. יום.

נשמע 'קליק' חרישי. על הקיר החלק, הסמוך לסינטיסייזר, מופיעים מספר שקעים חשמליים. פופאי, שניצב לא הרחק ממנו, מגלה את השקעים ומצביע עליהם.

פופאי

מה קורה לך? חבר את הכבל לשקע הזה!

ג'ו מביט המום על השקע. המילים נתקעות בגרונו ומסרבות לצאת. לבסוף מושך בכתפיו ומחבר את הכלי לחשמל. יתר הנגנים מחברים גם את כלי הנגינה שלהם לשקעים. המקומיים מסיימים את ההתייעצות. ג'וזפין פוסעת ומתקרבת ללירוי.

ג'וזפין

אני מבינה שאתם לא מתכוונים לעזוב את המקום הזה ולהניח לנו להמשיך בחזרות שלנו לקראת הנשף, מבלי שתנסו להוכיח לנו את הטענות המגוחכות שלכם. נכון?

לירוי פוקח עיניים לרווחה, מרים את ידו, ומטופף באצבעו קלות על החזה שלה.

לירוי

בדיוק ככה!

האצבע של לירוי משאירה כתמי ליכלוך שחורים על החזה הצחור שלה. ג'וזפין מרכינה את ראשה, ומסתכלת על כתמי הליכלוך. לאחר מספר שניות היא חוזרת ומרימה את מבטה.

ג'וזפין

אם ככה, אחרי שאנקה את זה, אנחנו נראה לכם מה אנחנו יודעים לעשות. ולאחר שתשתכנעו בטעותכם, תעזבו בשקט ובהגינות את המקום הזה. מוסכם?

לירוי

תיקון קטן, גברת. אנחנו נעזוב את המקום הזה אחרי שאתם תשתכנעו שעד שהכרתם אותנו, לא ידעתם מה זה מוזיקה או ריקוד.

פופאי מתקרב אל בובי.

פופאי (בלחש)

תגיד, איך בכלל אנחנו יכולים ללכת מכאן? איך בדיוק הגענו לכאן?

בובי מהרהר מעט, מגרד בפדחתו, ומושך בכתפיו. פופאי מושך אף הוא בכתפיו.

ג'וזפין

שיהיה ככה. אם כן, פנו לנו מקום בבקשה לביצוע 'אגם הברבורים', מאת צ'ייקובסקי.

לירוי פונה לעבר קבוצת המבקרים ומסמן לכולם לפנות מקום. כל המבקרים פוסעים אחורנית, מצטופפים לייד הקירות ומפנים את מרכז האולם. ג'וזפין נגשת אל המנצח, והוא מוציא מכיסו ממחטה ועוזר לה לנקות את כתמי הליכלוך. הוא פונה לעבר התזמורת, והרקדנים המקומיים מתכוננים לריקוד. התזמורת מתחילה לנגן, והרקדנים מבצעים ריקוד באלט ענוג ויפהפה. ארשת פניהם של המבקרים מביעה שיעמום, סבל, גועל נפש. שרה נראית סובלת מאוד מן המוזיקה והריקוד. יעקב מתמוגג בכסאו. לאחר זמן מה היא פונה אל יעקב.

שרה (בפיהוק מלאכותי)

יש לך גולת שינה בשבילי?

יעקב נועץ בה מבט נזעם.

יעקב

שקט! מה שצריך לתת לך זה זריקת מרץ!

בידיה של שרה מופיעים זוג מסרגות וצמר, והיא מתחילה לסרוג באדישות. קטע הבאלט של המקומיים מסתיים, והם נפנים לבחון את תגובת המבקרים. המבקרים נראים משועממים ביותר, ומנידים בראשם לשלילה ולהבעת אכזבה ממה שראו ושמעו. המקומיים מנחכים לעצמם על תגובתם של המבקרים. הם מתחילים לפנות את מרכז האולם לקטע של יריביהם. לירוי מתחיל למחוא כפיים.

לירוי

קדימה, חברה, כולם להתעורר! אני יודע שהם הרדימו אותנו, אבל צריך לסלוח להם, כי רק את זה הם יודעים. קדימה! קדימה! להתעורר!

המבקרים נעים וזזים בעצלתיים, לא מגובשים. כל אחד לכיוון אחר.

פופאי

איזה קטע ראשון ניתן להם?

לירוי פונה אליו.

לירוי

יש לך קלטת של המלך?

ג'וזפין שומעת את דבריו, ומזדקפת.

ג'וזפין

המלך? איזה מלך?

לירוי

אלביס פרסלי, גברת. מלך הרוקנ'רול.

ג'וזפין (ממלמלת לעצמה)

מקרה אבוד...

פופאי מראה ללירוי חבילה של קלטות.

פופאי

תמיד יש אתי כמה קלטות שלו.

הוא מפשפש בהם, שולף קלטת אחת ומכניס אותה לטייפ. הוא פונה לארבעת הנגנים.

פופאי

תוכלו להצטרף, חברה.

הנגנים תופשים את הכלים שלהם. פופאי מפעיל את הטייפ ומגדיל את עוצמת הקול. מתוך שני הרמקולים מתחיל לבקוע השיר 'רוק מסביב לשעון' של אלביס פרסלי, אל מול עיניהם הנדהמות של המקומיים. חלק מן הרקדנים האורחים מתחילים בריקוד הסוער. פרט לתדהמה הראשונה של הפלא הטכנולוגי, אין המקומיים מרוצים מן המוזיקה או מהריקוד. הוא מעורר בהם סלידה ותיעוב. חלק מהם מניחים את ידיהם על אוזניהם. שרה נהנית מאוד, ואילו יעקב גונח וסובל. לאחר זמן מה, יעקב מפנה את מבטו אל שרה.

יעקב

יש לך אטמי אוזניים בשבילי?

שרה (בגערה)

אל תפריע לי! מה שאתה צריך זה מכשיר להגברת השמיעה!

שרה לא יכולה להתאפק, קמה ומתחילה לרקוד לידו את הריקוד הסוער. יעקב מתחיל להתעסק במקטרתו באדישות מופגנת.

השיר מסתיים. פופאי מפסיק את פעולת הטייפ. האורחים מוחאים כפיים לעצמם, וקוראים קריאות עידוד. המקומיים נראים מזועזעים מן המוזיקה הקולנית והריקוד המוזר. אחדים מהם מסירים את הידיים מן האוזניים. כמה מקומיים סקרנים מתקרבים לטייפ ובוחנים אותו בעניין רב. גם המנצח מתעניין בטייפ.

המנצח (בפליאה)

כל הרעש שהיה פה יצא מתוך הדבר הזה?

לירוי

היי, בן אדם, יש הרבה מאוד דברים שאתם בכלל לא מכירים. בואו, תראו את זה.

לירוי טופח על הסינטיסייזר.

לירוי

הדבר הזה לבדו יכול להחליף את כל התזמורת שלכם! אתם יכולים לשלוח את כל אלה הבייתה!

ג'וזפין מתקרבת אל לירוי ואל המנצח, ומצביעה על הסינטיסייזר.

ג'וזפין

הדבר הזה - יכול להחליף את כל התזמורת הזאת...

היא מצביעה על כל נגני התזמורת. לירוי מהנהן.

ג'וזפין

אהה, הבנתי. כל הזמן ידעתי שאתה מטורף, אבל שטות גדולה מזאת מעולם לא שמעתי.

פופאי מתקרב אליהם.

פופאי

היי, גברת, אפשר להכניס גם את זה להתערבות שלנו.

לירוי (פונה למנצח)

נכון. תן אתה את הקטע שלכם, ואחרי זה הסינטיסייזר שלנו ישלח את התזמורת שלך חזרה לבית הספר.

ג'וזפין מזעיפה את גבותיה.

ג'וזפין

מאסטרו, אתה מוכן לנגן בפני היצורים הפרימיטיביים האלה קטע קצר מתוך 'החמישית' של בטהובן, כדי להכניס מעט בינה לקודקודם?

המנצח קד קלות מול ג'וזפין.

המנצח

כך אעשה, עלמתי.

ג'וזפין פונה אל לירוי.

ג'וזפין

עכשיו אתם צריכים רק להקשיב. מותר לכם לעצום עיניים, כי אין צורך לעשות שום דבר אחר כאשר מנגנים את יצירת האלמוות הזאת. ניתן לכם לטעום כמה דקות מגן עדן...

יעקב ושרה מסתכלים האחד על השניה ומחייכים.

יעקב (ממלמל)

כמה שהם תמימים, נידוני הגהינום האלה...

משתרר שקט באולם. המנצח חוזר לתזמורת, נותן אות והתזמורת מתחילה לבצע את קטע הפתיחה של היצירה. המקומיים מתמוגגים. המבקרים משועממים עד מוות. חלקם מסתובבים בחוסר מעש, חלקם מתלחשים, חלקם מתיישבים על הרצפה, ומביטים ללא הרף על השעונים הדיגיטאליים שלהם. אחדים מפהקים בגלוי. הקטע המוזיקאלי מסתיים. כל המקומיים פורצים בתשואות ובמחאות כפיים. המבקרים מתעוררים בעצלתיים, חלקם מתמתחים, חלקם קמים על רגליהם באדישות ובשעמום. יעקב מפנה את מבטו לעבר כסאה של שרה, והכסא ריק. הוא מפנה ראשו לצד השני. שרה ישנה שינה עמוקה במיטה, מרופדת בכריות ומכורבלת בסדינים. ראשה פונה אל הקיר.

יעקב (בגערה)

שרה!

שרה מתעוררת בעצלתיים, מתיישבת על מיטתה בעיניים חצי עצומות, ומשפשפת בידיה את עיניה. היא מותחת ידיה לצדדים ומפהקת.

שרה

אך! כמה טוב ישנתי!

שרה קמה וחוזרת להתיישב בכסאה, תוך כדי טיפול בבגדיה ובשיערה. לירוי חוזר ומדרבן את אנשיו, תוך כדי מחיאת כפיים.

לירוי

קדימה, קדימה, לחזור לקצב!

לירוי פונה בקבילה לעבר ג'וזפין.

לירוי

כל פעם אני צריך לעבוד רבע שעה כדי להעיר אותם אחרי הקטעים המרדימים שלכם!

ג'וזפין מנידה בראשה. היא מביטה במנצח ומושכת בכתפיה, מבלי לענות. בובי פונה אל ג'ו.

בובי

איזה קטע ניתן להם?

ג'ו הולך לעבר הסינטיסייזר שלו, כדי להפעילו.

ג'ו (בפסקנות)

ניתן להם בדיוק את מה שהם אוהבים. את החמישית של בטהובן!

התעוררות כללית בקרב המקומיים. אחדים מזדקפים, ומחליפים מבטים בינם לבין עצמם.

קול א'

מה הוא אמר?

קול ב'

הפרימיטיביים האלה מכירים את החמישית של בטהובן?

קול ג'

אני לא יכול להאמין...

לירוי מרים את ידיו להסות את כולם. המלמול נחלש. משתררת שתיקה חלקית באולם.

לירוי

עכשיו אתם צריכים להכנס להאזנה של אותה יצירה, מבוצעת ע"י הכלי המוזיקאלי היעיל ביותר בעולם!

הוא פונה אל ג'וזפין.

לירוי

ואת, הסתכלי טוב על הדבר הזה. רק זה נמצא בגן עדן.

כולם משתתקים. ג'ו מתאם כמה לחישות עם עמיתיו הנגנים. הוא לוחץ על מספר לחצנים ומפסקים בסינטיסייזר. הרביעיה מתחילה לנגן את היצירה במקצב מודרני ומחשמל. המבקרים נהנים מאוד, חלקם רוקדים לעצמם בתנועות לא מוגדרות. המקומיים סובלים מעוצמת הקול הבוקעת ממגבר הסינטיסייזר. אחדים מהם נראים מסוככים בידיהם על אוזניהם. אחרים סולדים מן האופי הקצבי של המוזיקה המוכרת להם, וזועפים על העיוות של התווים המקוריים. היצירה מסתיימת. המבקרים מוחאים כף לנגנים שלהם. המקומיים מאוכזבים. שרה מפנה את מבטה לעבר כסאו של יעקב. הוא יושב בשיכול רגליים, ובידיו עיתון פרוש לרווחה והוא מעיין בו בעניין רב. על אוזניו יש אוזניות גדולות ומיוחדות למניעת רעש.

שרה

יעקב!

יעקב לא שומע. היא רוכנת הצידה, מושיטה יד ומטלטלת אותו קלות בכתפו. הוא מסיר את האוזניות, תולה אותן על משענת הכסא מאחוריו, ומקפל בשלווה את העיתון.

יעקב

איזו כתבה מעניינת...

יעקב מסיים לקפל את העיתון ומכניס אותו לכיס הפנימי של חליפתו. ג'וזפין מתקרבת אל לירוי, ומניפה את אצבעה מולו.

ג'וזפין

מה שהיה כאן עכשיו, זה פשע. אתם הפרתם זכויות יוצרים, שיניתם ללא רשות המלחין את יצירתו, שיבשתם אותה לחלוטין ועיוותתם את כל הגאונות הגלומה ביצירה הזאת. מובטח לכם הגהינום בחיי העולם הבא!

יעקב ושרה מביטים האחד בשני ומתחייכים.

שרה (בשובבות)

לידיעתך, בלרינה צעירה, אתם נמצאים כבר עכשיו בגהינום!

בני האדם אינם שומעים את דבריה. פופאי נחלץ לעזרת לירוי.

פופאי

תאמיני לי, גברת, אם הבטהובן שלך היה חי בתקופה שלנו, הוא היה מתעסק רק עם הסינטיסייזר, ולא עם כל השטויות האחרות.

ג'וזפין (בנחרצות)

אם הוא היה חי בתקופה שלכם, הוא היה מתאבד מייד לאחר שהיה פוגש אתכם בפעם הראשונה!

פופאי סופק ידיו ביאוש.

פופאי (פונה ללירוי)

היי, בן אדם! מה אפשר לעשות? האנשים הפרה היסטוריים האלה לא מסוגלים לעכל מוזיקה מודרנית!

לירוי (מגרד בראשו)

אולי ניתן להם לעשות עוד קטע משעמם, ואחרי זה נרביץ להם איזה קטע דיסקו שישכיב אותם על הריצפה.

ג'וזפין מתעלמת מן העקיצות, מסתובבת ומתחילה לחזור לעבר המנצח.

ג'וזפין

נראה לכם עכשיו את הואלס, שהוא ריקוד המלכים. אם אחריו אתם לא מרימים ידיים, אז אתם בכלל לא יצורי אנוש. אחרי כן, לפי דעתי אתם צריכים לעזוב את המקום בבושת פנים ולא להראות יותר את הפרצופים שלכם ביבשת הזאת לעולם. מאסטרו, נגן בבקשה את 'הדנובה הכחולה' של יוהאן שטראוס.

המנצח קד לג'וזפין. המבקרים מפנים את מרכז האולם, והמקומיים תופסים את השטח. משתררת דממה. התזמורת המקומית מתחילה לנגן את היצירה. הרקדנים מבצעים ריקוד מקסים. המבקרים מתבוננים בריקוד היפה הזה ללא סימני סלידה כלשהם, ללא אדישות או הבעת שיעמום. הם אינם מנידים בראשיהם לשלילה. שרה מתבוננת בריקוד בסלידה ובשאת נפש. יעקב קורן מאושר. קטע המוזיקה והריקוד מסתיים. המקומיים פותחים בתשואות לעודד את עצמם ואת תזמורתם. על פני המבקרים הבעה ניטראלית. שרה מנידה בראשה לשלילה, בתיעוב.

שרה (בתמיהה)

אני לא מבינה מה קורה כאן. החברה שלי נראים אדישים מדי. כנראה שהמוזיקה המחורבנת שלך הרסה להם את האישיות שלהם.

יעקב

את לא מבינה הרבה דברים. היא לא הרסה להם שום דבר, היא מתחילה לבנות להם מנטליות חדשה!

ג'וזפין מתקרבת ללירוי.

ג'וזפין

נו?

לירוי (מושך בכתפיו)

מה נו?

ג'וזפין

למה אתם לא מסתלקים מכאן בבושת פנים?

לירוי

על מה את מדברת, גברת! רק עכשיו התחלנו להתחמם. עוד לא הראנו לכם כלום!

ג'וזפין מביטה לתקרה ומגלגלת עיניה ביאוש.

ג'וזפין (רוטנת לעצמה)

כמה זמן עוד נצטרך לסבול את הרעש שלכם?

לירוי מתעלם מדבריה, ופונה אל קבוצתו.

לירוי

הגיע הזמן שכולנו נזיז קצת את התחת! מאסטרו, שים איזה היפ הופ טוב!

המקומיים נסוגים ומפנים את מרכז האולם, בהבעת צער, הנדות ראש ומלמולי אכזבה. כל המבקרים תופסים את מקומם, בשורות ובטורים לא מסודרים. רביעית הנגנים פותחים בקטע דיסקו סוער, קצבי ולוהט. כל הרקדנים רוקדים ריקוד סוחף, בסגנון היפ הופ. בשלב מסויים של הריקוד עוברים כולם לתנועות אחידות בדיוק מירבי ואז גם השורות והטורים מתיישרים וכולם רוקדים כאיש אחד.

המקומיים מתבוננים ברוקדים ומאזינים למוזיקה בהבעת פנים ניטרלית, ללא הבעות סלידה או חוסר נחת. יעקב בהבעת עינוי. שרה, כל העת חצי שקופה, מצטרפת אף היא לרוקדים. קטע המוזיקה והריקוד מסתיים. המבקרים מוחאים כפיים לעצמם. בקרב המקומיים אין תגובות שליליות. יעקב נסער, מיואש, וסופק בתדהמה את ידיו לצדדים.

יעקב (בתדהמה)

מה קרה לצוות שלי? איך הם היו מסוגלים להקשיב לזוועה הזאת?

שרה

מה אתה מתפלאת? זו תגובה טבעית של אנשים שנחשפו בפעם הראשונה למוזיקה אמיתית.

לירוי מתקרב אל ג'וזפין.

לירוי

נו, גברת בלרינה? מה את אומרת על זה? זה היה מהיר מדי בשבילך, הא?

ג'וזפין

גם לנו יש ריקודים בקצב מהיר. פנו לנו את המקום ותראו משהו שלא ראיתם מעולם.

היא פונה אל המנצח.

ג'וזפין

מאסטרו, נגן בבקשה לנו ולאורחים שלנו את 'לה קומפרסיטה'.

המנצח קד לה, וחוזר ופונה לתזמורתו. הוא ממתין עד אשר הרקדנים יתמקמו לתחילת הריקוד, והתזמורת מתחילה לנגן את מוזיקת הטאנגו. המקומיים פותחים בביצוע מלהיב ומרהיב ביופיו. הבעת פניהם של המבקרים נראית הפעם חיובית. מדי פעם מישו מהנהן, או מביע התפעלות. הפנים של שרה אטומות וחמוצות כלימון. יעקב מתמוגג. ג'וזפין מפליאה בריקוד שלה, וחולפת מדי פעם סמוך ללירוי, שמחייך לעברה. הטאנגו מסתיים. המקומיים מוחאים כפיים לעצמם. אחדים מן המבקרים מצטרפים למחאות כפיים צנועות. שרה מאדימה מחרון.

שרה (בכעס)

אני מבינה את התגובות של הצוות שלך, אבל אני לא מוכנה לקבל את התגובות של האנשים שלי! מה עשית להם?

יעקב (בפליאה)

מה אני עשיתי להם? את לא מבינה כלום, נכון? את לא רואה שהמוזיקה הנהדרת הזאת מדברת אליהם?

שרה משלבת ידיה בזעם. לירוי מתקרב אל ג'וזפין. היא מחייכת לעברו.

לירוי

אני מת עליך. אולי את רוצה לבוא אתי להארלם? אני אלמד אותך 'ברייקדאנס'.

ג'וזפין (במאור עינים)

אני מבינה שסיימתם את ההצגה שלכם, ואתם עוזבים אותנו עכשיו וחוזרים להארלם.

לירוי (מניד בראשו)

או לא, גברת! את לא הבנת נכון. רק רציתי להודיע לך, שאחרי שניתן לך שיעור ראשון בברייקדאנס יהיה מותר לך לבוא אתי לאמריקה.

הוא סוקר את יופיה הרב וגופה החטוב.

לירוי

כן, יקבלו אותך יפה שם, בובה!

גיוזפין

בסדר, הבנתי. תראו לנו שיעור במה שאתה אמרת, ואחרי זה תוכלו לחזור לאמריקה.

לירוי מניף את ידיו לצדדים, ונוקש באצבעותיו בקלילות. הוא מסתובב על צירו סיבוב שלם. בלי מוזיקה, הוא מרעיד את גופו כמבוא לריקוד העתידי לבוא. הוא מתחיל לפסוע לאחור בהליכת ירח למרכז האולם, תוך כדי נקישות אצבעות והרעדת הראש, הצוואר והכתפיים בתנועות ברייקדאנס. גיוזפין משתאה מאוד למראה עיניה.

לירוי (בקריאה)

או. קי, חבריה! נראה למארחים שלנו מה זה ברייקדאנס!

המקומיים מפנים את מרכז האולם, ואת המקום תופשים הרקדנים השחורים, המתמחים בריקוד זה. פופאי מפעיל את הטייפ. מוזיקה המתאימה לריקוד בוקעת ממנו. הרקדנים פותחים בריקוד מחשמל, דינאמי, עוצר נשימה. הידים והרגליים נראים כאילו שדים נעלמים שולטים בהם. גופם נע כאילו רוח תזזית אווזת בהם. הרקדנים מבצעים את כל סגנונות הברייקדאנס המוכרים, בודדים, שרשרת ידיים ועל הרצפה.

בקרב המקומיים נראים מדי פעם הנהוני ראש, והבעת פניהם הכללית חיובית. שרה עומדת לייד יעקב ומתנועתת בהן ובקלילות. יעקב נראה המום, מעונה וכמי שכפאו שד. הקטע מסתיים, והמבקרים פורצים בתשואות רמות. חלק מן המקומיים מצטרפים באופן מתון למחיאות הכפיים. שרה מקפצת בעליזות ומוחאת כפיים. יעקב הולם באגרופו הימני על משענת הכסא.

יעקב (בכעס)

את רואה מה קורה פה? אני בוש ונכלם! לא ציפיתי בחלומות שלי שהאנשים שלי יוכלו להאזין לזוועה שהתחוללה כאן עכשיו... או בעצם... אולי את התערבת בניגוד לכללי התחרות שלנו?

שרה (בתמימות)

מה פתאום התערבתי? מה שקורה כאן זה פשוט מאוד. האנשים שלך התאהבו באופן גלוי וברור במוזיקה המודרנית...

יעקב (בזעף)

הבלים! זה בלתי אפשרי!

שרה

זה דוקא אפשרי וגם הגיוני מאוד. מה שאני לא הצלחתי להבין, זה איך הבחורים שלי הצליחו להקשיב למוזיקת האשכבה שלך, מבלי להתעלף או לקבל שבץ!

יעקב

איזה שבץ? האנשים שלך השמינו שני קילו מרוב הנאה ונחת!

שרה (רוטנת)

הם לא השמינו... שני הקילו ירדו ממני, מרוב הסיוטים שהיו לי!

לירוי מתקרב לגיוזפין עם חיוך על פניו, בהליכת ברייקדאנס. אף היא מחייכת אליו.

לירוי

נו, מותק, את באה אתי להארלם?

גיוזפין

חשבתי דוקא על משהו אחר לגמרי. נראה לי שמה שחסר להשכלה שלכם זה לראות את להקת הריקוד המלכותית הטובה ביבשת מבצעת מינואט...

פני לירוי נופלים, אבל הוא מקבל עליו את רוע הגזירה. הוא סופק כפיים.

לירוי (בצער)

אתם חייבים להראות לנו?

גיוזפין

אתה ממהר לאיזה מקום! אני לא מכריחה אותך להשאר...

לירוי

לא, לא... אני מבטיח לך שאני נשאר כאן עד הלילה... נו, שיהיה. תני את הקטע שלך.

המבקרים נסוגים לצדדים, והמקומיים תופסים את מרכז האולם. גיוזפין פונה לעבר המנצח.

גיוזפין

מאסטרו, בבקשה!

המנצח קד לעברה, מסתובב לתזמורתו ונותן אות. התזמורת מתחילה לנגן מינואט עדין וקליל, והרקדנים פותחים בריקוד מקסים ומהנה ביותר. תזמון מדויק של חילופי זוגות, תנועות מעודנות וקידות נאות. המבקרים נהנים מן המראה. יעקב מתמוגג. שרה נראית כעומדת לאבד את שפיותה. היא קמה על רגליה, ופונה במבטה לעבר אנשיה העומדים בצד ונהנים.

שרה (בצעקה)

אתם תזהרו ממני! מה קרה למוח המעוות שלכם? בשביל זה הבאתי אתכם לתחרות הזאת?

יעקב מתחייך, וחוזר להתעסק עם מקטרתו ולמלא אותה בטבק.

יעקב

הם דוקא בסדר גמור... משהו אצלך לא בסדר!

שרה (בעצבים)

אתה שתוק!

יעקב מושך בכתפיו וממשיך להתעסק עם מקטרתו. הריקוד הנאה ממשיך לזרום עד לסיומו. כולם כאחד, המקומיים והמבקרים פוצחים בתשואות רמות. גם יעקב מצטרף למחזאות הכפיים. שרה מאדימה כסלק.

שרה (זועקת)

אני אראה להם! אני אחסל את כל הצוות האומלל שהבאתי!

בידיה של שרה מופיעה מכונת יריה גדולת מימדים, אשר שרשרת כדורים משתפלת ממנה לארץ, לתוך ארגז תחמושת גדול. היא מכוונת את הקנה לעבר אנשי קבוצתה העומדים לצדי הקירות, ודורכת את כלי הנשק בקול משק מתכתי. פניו של יעקב מחוורים.

יעקב (בצעקה)

שרה, שלא תעיזי!

יעקב מושיט את ידו לפנים, כאשר אצבעותיו מכוונות לעבר הקנה של המקלע. נשמע קול רשף עז, ומתוך אצבעותיו יוצא ברק כחול, אשר פוגע בקנה. הברק נעלם, והקנה של כלי הנשק הופך לקנה גומי, והוא מתכופף בדילדול. שרה מסתכלת על הקנה המכופף ומשליכה בזעם את כלי הנשק לעבר הרצפה. המקלע, שרשרת הכדורים וארגז התחמושת נמוגים ונעלמים עוד בטרם המקלע פוגע ברצפה. שרה מתיישבת בזעם בכסא שלה בידיים משולבות. המקומיים מתפזרים, ולירוי מתקרב לגיזפין.

לירוי (בהתפעלות)

את יודעת מה? הייתי יכול לעשות ממך רקדנית טובה...

מריה מתקרבת אל גיזפין ולירוי, במבט כעוס.

מריה

גיזפין היא כבר הרקדנית הטובה ביותר!

פופאי מתקרב אל השלושה.

פופאי

מצטער, גברת. לירוי הוא הרקדן הטוב ביותר!

גיזפין מרימה ידיים, ומהסה את הויכוח. כולם משתקים.

גיזפין

יש לכם עוד משהו להראות לנו?

לירוי (בגיוח)

את צוחקת? אני יכול להשאר כאן וללמד אותך לרקוד עד שינשרו לכולנו השיניים!

שרה (Off)

אני אהפוך אותכם לצבים קודם!

ג'וזפין מחייכת. היא מסמנת לו בידיה שמרכז האולם פנוי ונסוגה מעט לאחור.

לירוי

שים 'לאמבאדה', פופאי!

פופאי (לעבר ג'וזפין)

זה רק הכינוי שלי ככה, בגלל שהחבר'ה ראו אותי פעם אוכל סנדוויץ' עם תרד...

ג'וזפין סופקת כפיה מבלי להבין את דבריו. פופאי ניגש לטייפ ומכניס קלטת מתאימה. המבקרים תופשים את מקומם במרכז האולם. פופאי מפעיל את הטייפ. השיר 'לאמבאדה' המקורי מושמע, והרקדנים פותחים בריקוד הסוחף, המעורר, המגרה. המקומיים מתבוננים בתנועות הסקסיות של הרקדנים בהתלהבות. שרה מתמוגגת בכסאה. יעקב צופה בריקוד בטרומה, מבועת. הוא קם מכסאו.

יעקב (זועם)

זה ריקוד? זו בושה וחרפה!

שרה

לא, זה לא סתם ריקוד. זה הריקוד הכי סקסי בעולם!

יעקב

זה משגל עם בגדים! שיתבישו להם, כולם!

יעקב חוזר לכסאו כבעס ועצבים מרוטים. הריקוד מסתיים. כל הנוכחים, המבקרים והמקומיים פוצחים בתשואות רמות. כולם מתערבבים זה בזה, ולא ניתן להבחין יותר בין שני המחנות. שרה מצטרפת למחאות הכף. מסרק ומראה זעירה מופיעים בידה והיא מסדרת את שיערה שנפרע מעט.

יעקב (זועק)

בהמות! על מי הימרת? הייתם צריכים להמלט מהאולם אחרי ריקוד כזה!

שרה

אבל תראה איך האנשים שלך נהנו ממנו!

יעקב קם על רגליו בזעם גלוי.

יעקב (בחמת זעם)

האנשים שלי נהנים! הם בכלל לא אנשים! תיכף אני הופך את כולם לצפרדעים!

יעקב מיישר את שתי ידיו לעבר האנשים שלו, באותה דרך שלפני כן שיגר ברק לעבר קנה המקלע של שרה. שרה קמה מכסאה.

שרה (בשאגה)

שלא תעיז!

שרה מזנקת על יעקב ושניהם נופלים ארצה, מתגלגלים. לאחר כמה שניות הם קמים בזעף, ומתישבים בכסאותיהם בארשת כעס. ג'וזפין ולירוי מתקרבים זה לזה. הם מגיעים סמוך מאוד האחד לשני, שני אפיהם כמעט מתחככים. כל אחד מהם מתבונן בעיני זולתו. האנשים באולם מבחינים בכך, וחדלים מפעילותם ומדיבוריהם. לאט לאט משתרר שקט.

ג'וזפין (בקול שקט)

אתה לא חושב שהגיע הזמן שנרקוד ביחד?

לירוי (בשקט)

אני בטוח שהגיע הזמן.

ג'וזפין

אתה מכיר את ה'ארבעים של מוצרט'?

לירוי

מה זה משנה? אנחנו מכירים כל מוזיקה בעולם. רק שומעים קצת צלילים, והשרירים שלנו מתחילים להקפיץ את העצמות לפי הקצב.

האנשים הסמוכים ללירוי ולג'וזפין נסוגים מעט אחורה, ויוצרים מעגל מסביבם. ג'וזפין מסמנת במבטה למנצח, הוא קד לה קלות, ונותן אות לתזמורתו להתחיל לנגן. המוזיקה מתחילה בסגנון הקלאסי, ובהמשך מצטרפים הכלים המודרניים למוזיקה במקצב מודרני. לבסוף משתלבים שתי הסגנונות למוזיקה משולבת, ליצירת כלאיים המשלבת בהרמוניה את שני הסגנונות. במקביל למוזיקה משתנה אופי הריקוד. לירוי וג'וזפין מתחילים לרקוד האחד מול השניה, כל אחד בסגנונו הוא. לאט לאט מצטרפים עוד ועוד זוגות מעורבים (מבקרים עם מקומיים) עד שכולם רוקדים עם כולם. בהדרגה כל צד מאמץ חלקים מהסגנון השני, עד להתמזגות מוחלטת. כולם מתערבבים בכולם ורוקדים בכל הסגנונות. שרה ויעקב נעמדים, חיוורים מכעס, לייד כסאותיהם וצופים נרעשים בנעשה. לירוי וג'וזפין מלמדים האחד את השני את כל סוגי הריקוד. היא מראה לו צעדי ריקודים קלאסיים והוא נכשל מעט בתחילה ומיייד תופש. הוא מלמד אותה ריקודים מודרניים, היא נכשלת מעט בתחילה ומיייד תופשת. שניהם מסיימים את הריקוד בסגנון לאמבאדה. בגדיה הלבנים והצחורים הופכים לשחורים ומלוכלכים, אך כשהיא מבחינה בכך היא מצחקקת. אין זה מפריע לה כלל. שרה ויעקב עומדים לייד כסאותיהם, וכפותיהם מאוגרפים. הם פונים אחד לעבר השניה בזעם אדיר.

שרה (קוראת בכעס)

אתה אשם בכל! אתה עשית את זה!

יעקב (בצעקה)

השיפלות שלך עוברת כל גבול!

שרה

אני ניצחתי בהתערבות, כי האנשים שלך נהנו מהמוזיקה המודרנית!

יעקב (בלעג)

באמת? והאנשים שלך לא התמוגגו מהמוזיקה הקלאסית?

הריקוד מסתיים, וכולם מאחוריהם פוצחים בתרועות ובתשואות, ובמחיאות כפיים סוערות. ג'וזפין מתקרבת אל לירוי.

ג'וזפין

היה נהדר ...

לירוי

נכון, היה טוב. ומה עכשיו?

ג'וזפין

עכשיו? זה ברור, לא! הבטחתם לעזוב את המקום לאחר שתסתיים התחרות המוזרה הזאת...

לירוי

את באמת רוצה שנעזוב?

מריה מתקרבת אל השניים.

מריה

ברור...

פופאי מתקרב אל השלושה. משתררת דממה מתוחה באולם.

פופאי

רגע... ומי ניצח בתחרות הזאת?

מריה

זה ברור, לא?

פופאי

לי זה לא כל כך ברור...

ג'וזפין (מזעיפה גבה)

זה היה ברור מההתחלה, שאנחנו לא יכולים להפסיד!

לירוי (בתדהמה)

היי, גברת, על מה את מדברת? הרי כמעט השכבנו אותכם על הרצפה!

שרה (Off)

עכשיו אתה נזכר! שמוק אחד !

גיוזפין

בסדר, בסדר. השכבתם אותנו על הריצפה. עכשיו עזבו את המקום בבקשה, ותנו לנו להמשיך עם המוזיקה והריקודים שלנו. אני מבטיחה לך, שאנחנו נשכח אתכם יותר מהר ממה שאתה חושב!

יעקב (Off)

יפה, יפה, בהמה אחת! אבל מה עשית קודם עם הזר הזה? כמעט הוא דפק אותך באמצע האולם!

שרה מסתערת על יעקב ומתחילה להלום באגרופיה על חזהו. באולם משתררת המולה רבה, וכל המקומיים והאורחים מתחילים לדבר, להתווכח ולצעוק אחד על השני. יעקב דוחף את שרה, והיא חוזרת ומסתערת עליו. אחדים מבני האדם משתי הקבוצות מתחילים להתגושש ביניהם. המולה וערבוביה עצומה. הזירה הופכת לתגרה המונית.

75. פניס. חדר בקרה של המלאכים. יוס.

ההמולה הגדולה שבאולם הנשפים נראית על מסך גדול, בגודל של קיר, מעל לשולחן בקרה ובו הרבה מחוונים, לחצנים, כפתורים וידיות שונות. מול המסך יושב לייד השולחן המלאך הבכיר על כסא מנהלים מפואר, מעל ראשו שלוש הילות לבנות, זוהרות. לידו עומד מלאך משנה, ולו שתי הילות על ראשו. שניהם מתבוננים בדומיה במסך, בארשת פנים חמורה ורצינית. המלאך הבכיר מושיט יד לאחד הכפתורים, ומסובב אותו. עוצמת הקול נחלשת כמעט עד לדומיה. רק התמונות הקשות נראות דרך המסך, ללא קולות. מלאך המשנה מניד בראשו לשלילה.

מלאך המשנה (בקול שקט ועצוב)

איזה מקום מחורבן זה...

המלאך הבכיר מחליק בידו על זקנו באיטיות.

המלאך הבכיר (בקול שקט)

אתה יודע מה הבעיה העיקרית במקום הזה?

מלאך המשנה מניד בראשו לשלילה.

המלאך הבכיר

חוסר סובלנות...

מלאך המשנה מהנהן בהסכמה. השניים ממשיכים לצפות במתרחש באולם עוד מספר שניות.

המלאך הבכיר

כן... זו הבעייה הגדולה ביותר בגהינום... חוסר הסובלנות. בכל הנושאים הקיימים האפשריים... אפילו בנושא טהור ונפלא כמו המוזיקה...

85. פניו . אולם הנשפים . יום .

נשמע קול רשף ברק אדיר מבחוץ. כל בני האנוש, התזמורת, הכלים, נעלמים כבמטה קסם מן האולם, ונשארים בו רק יעקב ושרה, אחד מול השני, כאשר שרה עדיין הולמת בידיה על חזהו של יעקב. דמותם והילותיהם חוזרים מחצי שקופים למלאים. השניים נבהלים, מפסיקים לריב, ומתבוננים סביבם בתמהון.

יעקב

את עשית את זה?

שרה

אני? חשבתי שאתה עשית את זה...

הם ממשיכים לבלוש לצדדים. קול מחיאות כפיים של אדם בודד נשמע מאחוריהם. הם ממהרים להסתובב לאחור. המלאך הבכיר יושב על כסא המנהלים המפואר שלו וצופה בהם. על ראשו שלוש הילות. הוא מסיים למחוא כפיים.

המלאך הבכיר

יפה, יפה... אני צריך לבזבז את זמני היקר בחיפושים אחרי שני התורנים שלי בגהינום ולמצוא אותם מטיילים בזמן ומתעסקים בשטויות... אתם לא מתביישים בהתנהגות שלכם? התנהגותם באורח משפיל, ממש כמו בני המקום הזה!

יעקב ושרה מחליפים מבטים במבוכה. הם מפנים אליו את ראשם, אך מבטם מורכן מעט.

יעקב

רצינו רק להקשיב מעט למוזיקה של הגהינום...

שרה

נכון... לדעתינו אין כמו המוזיקה במקום הזה...

המלאך הבכיר מרים גבותיו בתמיהה.

המלאך הבכיר

אין כמו המוזיקה בגהינום? שטויות! ניכר מייד שמעולם לא שמעתם את המוזיקה בגן העדן!

יעקב (משפיל מבט)

אבל... קשה מאוד להגיע לתורנות הזאת... יש תור ארוך מאוד... וחץ מזה, השמועה אומרת שמגיעים לשם רק בעזרת פרוטקציה...

המלאך הבכיר מזעזע פניו והוא מאדים.

המלאך הבכיר

הבלים! מפיצים עלי שמועות זדוניות רק כדי להשמיץ אותי! ואני חושב שאני יודע מי זה...

יעקב (במבוכה)

לא... לא...

המלאך הבכיר מרים ידו ומהסה אותו.

המלאך הבכיר

רק כדי להוכיח לכל המשמיצים שלי, אני מחליף לכם את התורנות, ומעביר את שניכם לגן-עדן!

שרה

אבל...

המלאך הבכיר (מרעים)

בלי אבל! אתם עוברים לשם עוד היום!

הוא ממשיך לרטון לעצמו, בעודו מתחיל להתמסמס באיטיות.

המלאך הבכיר (בקול חלש)

אני צריך לעזוב את המקום הזה בהקדם האפשרי, לפני שגם אני אשתנה ואהפוך למפלצת... איזה שטויות... המוזיקה בגהינום... הרי כולם יודעים שהמוזיקה בגהינום לא מגיעה לקרסולים של המוזיקה בגן העדן...

המלאך הבכיר מתפוגג לגמרי. יעקב ושרה מביטים האחד בשני. הם מתחייכים בהקלה.

יעקב

שמעת משהו על המוזיקה בגן העדן?

שרה

לא... אבל היא בטח בסגנון שלי...

יעקב ושרה מתחילים להתמסמס ולהעלם, ודבריו של יעקב נחלשים במקביל להתמוססות.

יעקב (בקול נחלש)

שטויות! ברור שהמוזיקה הזאת בסגנון שלי!

שרה (בקול חלש מאוד)

אתה רוצה להתערב? יש לי רעיון...

השניים נעלמים.

- סוף -

פי"ת, יולי 2000